

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALKIMIZIN GÜCÜNÜ TEK BİR VÜCUTTA TOPLAYACAĞI GÜNLER YAKINDIR

Halkımızın, yükselen devrimci mücadelesi her gün biraz daha kabarmakta, emperyalist uşağı faşistlere kabus bunalımları geçirtmektedir. Devrimci potansiyelin gündün güne yüklediği bu dönemde faşistler aynen kapana girmiş kurtların düman içinde boğulmamak için can acısıyla dışarı atılmaları gibi, meydana çıkmışlardır.

Halkımızın mücadelesi karşıtında şaşkına dönen faşistler çeşitli demokratik ve devrimci örgütlere baskınlar yapmakta, kitap toplamakta, yurtsever gençliği zımdanlara tıkamaktadırlar.

İyice azgınlıktan bu kudurmuş

köpeklerle, hakim zümrenin tem silcilerine, halkımızın vereceği cevap sert olacaktır.

Korksunlar ki, halkımızın

nabzını tek bir yürekte, gücünü ise tek bir vücutta toplaya çağrı günler yakındır.

Samsun'dan bir devrimci

ZİNDANDAKİ ARKADAŞLAR

Devrimci arkadaşlar,

Halkın kurtuluşu uğruna verdiğiniz savaşta, halka olan sorumluluğunuzu yerli yerinde getiriyor ve halkların tarihinde, zulüm karşısında davanıza olan bağlılığın sanlı bir örneğini veriyorsunuz. Hakim sınıfların yıldırma ve devrimci hareketten soyutlama zihniyetine karşı devrimci tutumunuz, biz devrimciler

ri daha aktif görevlere çağırıyor. İşkence ve zindan, çökmekte olan hakim sınıfların sonlarını geçiktiremez. Kurtuluşuna inandığınız milyonlarca halkın bugünkü özlemi, onların bu köhne düzeni ni yıkmaktır. İşte biz Maraşlı devrimciler halkın böyle mücadeleleriyle sizlerle beraberiz.

Kahrolsun emperyalizm ve faşizm!

Maraşlı Devrimciler

DEVİRİM İSTİYORUZ

Biz emekçiler tarih boyunca hakim sınıfların tahakkümü altında yaşamış insanlarız. Bir avuç azınlık, en değerli varlığımız olan emeğimizi en korkunç biçimde sömürmüştür.

Biz emekçiler şimdi uyanmış devrim istiyoruz. Artık balyozu muzu faşizmin göğsüne indirmenin zamanı olduğunu anladık. Yine biz emekçiler anladık ki, bize layık görülme hak ve hürriyetlerimizi ancak omuz omuza vererek devrimle alabiliriz.

Tüm devrimcilerle müjdeler olsun, emekçilerin düzeni yaklaştı. İşçi grevleri, köylü ayaklanmaları, gençliğin mücadelesi halkın birliğinin en güzel örneği değil mi?

Küçükada köyü — Bulancık

DEVİRİMCI TARIM SENDİKALARI İSTİYORUZ

Bugün feodalizmin kalıntılarını bulunan topraklarımızda tarım işçilerinin, başlıca bir proletarya olduklarını hepimiz biliriz. Bu durumu göz önünde bulundurarak, devrimciler olarak, bu kitleyi eğitip, bilinçlendirerek feodal mütegalibeye karşı örgütlemeyi görev bilmeliyiz. Bu görevi bilhassa halkla yoğun ilişkileri olan devrimci arkadaş

larımız ihmal etmemelidirler. Unutmayalım ki, sanayi işçilerinin burjuvaziye karşı ne derece örgütlemek lazımsa, tarım proletaryasını da o derece feodal mütegalibeye karşı örgütlemek lazımdır.

Eskilantıtaş köyü gençleri

FAŞİZME KARŞI GÜÇBİRLİĞİ DERHAL GERÇEKLEŞTİRİLME LİDİR

Bir devrimci olarak, acil bazı noktalarda alınacak mücadele türbillerini bir kere daha belirtmek istiyorum. Son zamanlarda artan ve arkasında ancak bir avuç satılık köpek olduğunu bildiğimiz faşist saldırılar karşısında biz devrimciler düşen görev, bu faşist bozuntularını her zaman halkımıza karşı olduğunu açıklamak ve maskelerini düşürmek olacaktır.

Artık faşizme karşı güçbirliği çağrılarını dergi ve gazete sayfalarında keşmetmeli, güçbirliği somut olarak ve derhal gerçekleştirilmelidir. Yaşasın faşizme karşı devrimci güçbirliği!
İzmir'den Cemil YOLDAŞ

Onbinlerce genç, Veli Yıldırım'ın cenazesinde faşizmi protesto etti

Geçtiğimiz hafta içinde, faşist iktidarın kirahik katilleri Veli Yıldırım'ı alacak ça şehit ettiler. Halkımız, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yitmiş bir evladını daha kaybetti.

Veli Yıldırım'ın ölüm haberini duyan yüzlerce genç sabaha kadar hastanenin önünde nöbet tuttu. Öğleden sonra yapılan cenaze töreninde, onbinlerce devrimci genç, halkımızın faşizme ve emperyalizme karşı duyduğu nefretini ve temel taleplerini dile getiren sloganlar haykırdı: «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Amerika», «Kartal Sağ Cephe», Polis devrimci gençliği halktan koparmak için kurduğu barikatlar kır etmedi. Yürüyüş, yol boyunca halk kitlelerinin sevgi ve desteğini topladı.

Veli Yıldırım'ın cenaze töreni, gençliğin 12 Mart'tan bu yana Ankara'da yaptığı en büyük anti — emperyalist ve anti-faşist gösteri halini aldı. Bununla beraber, kitlelerin mücadelesini durdurmak isteyen reformcu burjuvazinin ve onun kuyruğuna takılan revizyonistlerin yaydığı pasifist görüşler, bu gösteriye de zarar verdi. «Uslu duralım, yoksa faşizm gelir» ve «aman fazla ileri gitmeyelim, provokasyon olursu gibi görüşlerin etkisindeki bir kısım yöneticiler, büyük gençlik kitlelerinin cenazeyi Tandoğan meydanına kadar geçirmek talebini bastırdılar. Polislin yürüyüşü engelleme ve dağıtma çabalarına boyun eğdiler. Bu durum, gençliğin anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesinin güçlenebilmesi ve emekli halkımızın mücadelesine daha büyük bir katkıda bulunabilmesi için revizyonist teorilere ve revizyonist bölücülüğe

karşı kararlı bir mücadele vermenin önemi ispatlamaktadır.

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ YÜKSELİRKEN

FAŞİSTLERİN SALDIRILARI DA ARTIYOR

Faşist kodandolar Ankara'da fakülte ve yüksek okullara günlerdir saldırıyorlar. Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Okulu'na yapılan saldırılarda birçok devrimci genç yaralandı. Fakat ADMMYO öğrencileri bu saldırılara birlik içinde karşı koydular. Devrimci gençliğin kararlı mukavemeti sayesinde faşist saldırganlar her seferinde hakettikleri cevabı aldılar.

HALKIN SESİ — Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P. K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi ve Baskı — Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi. İstanbul *

ABONE ŞARTLARI — Yurtiçi: yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLAN ŞARTLARI: Santimi otuz lira — Yayın ilânları: sabit cerceve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZSİSMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN CETİN.

Ankara Kıbrıs'lı Öğrenciler Derneği'nin Açıklaması: "Federe Türk Devleti Bağımsızlığın Temellerine Konan Bir Dinamittir"

Emperyalizmin, Orta Doğu ve Kıbrıs'ta gelişen bağımsızlık mücadelesini boğmak, Kıbrıs'ı Orta Doğu'da ileri bir kararlı duruma getirmek amacı ile asırlardır birarada yaşayan Türk ve Rum halklarını bölmek, birbirinden kesin bir çizgi ile ayırmak istemiştir. Bu hedefe ulaşmak için, şovenizmi yerleştirmiş, halkları birbirine düşman etmiştir. Fakat Kıbrıs halklarının bağımsızlık mücadelesi, emperyalizmin «Enosis» ve «Taksim» oyunlarını defalarca bozmuştur.

Kıbrıs ve Orta Doğu halklarının bağımsızlık mücadelelerini mutlaka ezmek ve Orta Doğu'daki çıkarlarını korumak isteyen emperyalizm, Ada'yı bir NATO kalesi haline getirmek amacı ile bir dizi olaylar yaratarak fiili «Taksim»i gerçekleştirmiştir. Böylece Kıbrıs üç NATO üyesi ülke — Türkiye, Yunanistan ve İngiltere — arasında bölüşülmüştür. Türkiye'nin müdahalesi Ada'ya ne barış, ne özgürlük, ne de bağımsızlık ihraç etmiştir. Tam tersine, şovenizme ve «Taksim»e hizmet etmiştir...

(...)

Son günlerde Kıbrıs üzerinde tezgâhlanan oyunlara bir yenisi daha eklenmiştir. Üç NATO üyesi ülkenin işgali altında emperyalizmin bir kalesi haline getirilen Ada'da ilân edilen Federe Türk Devleti, bağımsızlığın temellerine konan bir dinamittir. Federe Türk Devleti'nin ilânı, «Taksim»i hukukileştirmek yönünde atılmış bir adımdır...

Böylece, emperyalizm ile Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki işbirlikçileri, Kıbrıs'ı «batmayan uçak gemisi» haline getirmişlerdir. Bunun bir «Taksim» veya «Enosis» olmadığını söyleyen işbirlikçilerin, maskeleri düşmüş, çirkin yüzleri açığa çıkmıştır.

Bütün anti-emperyalist, anti-faşist kuruluşları, bu oldu-bitti karşısında bütün dünya halklarının özlemlerini dile getirmeye ve «Bağımsız Kıbrıs»ı savunmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun Emperyalizm ve İşbirlikçileri!

Yaşasın, Bütün yabancı kuvvetlerden ve üstlerinden arınmış, bağımsız, Demokratik KIBRIS

SBF ÖĞRENCİLERİNİN

KARARLI DİRENİŞİ

DEVAM EDİYOR

Faşist yönetim kurulunun ve polislin desteklediği bir avuç saldırgan, SBF öğrencilerinin aylardır devam eden mücadelesini kırmaya çalışıyor. Son olarak 3 Nisan günü polis himayesinde boykotu kırmaya kalkışan komandolar, gençlik kitlelerini karşılarda buldular. Bunun üzerine duvara müdahale etmeye kalkışan polisler gençliğin direnişini ezemedi ve geri çekilmek zorunda kaldı. SBF öğrencilerinin meşru hakları için giriştikleri boykot başarıyla sürmektedir.

Demirel Hükümeti Halkı Durduramaz Bugünün Devrimci Görevi Kitle Mücadelesini Yükseltmektir

İrmak'ın «12 Mart modeli» hükümetinden sonra şimdi Demirel etrafında birleşen dört gerici parti faşist bir hükümet kurmuş bulunuyor. Güven oyu olsa da bu hükümet, hakim sınıfların buhranına çözüm getiremez. Demirel hükümetinin kurulması, elbette faşist kliklerden birinin güç toplama çalışmasının bir ifadesidir. Ama bu hükümetin faşizmin gerileyişini ve halkın mücadelesinin yükselişini durdurmasına imkân yoktur. Halkın mücadelesinin yükselişi ve faşizmin gerileyişi, şu veya bu hükümetin kurulmasına, parlamento oyunlarına bağlı değildir. Demirel hükümeti, dört gerici partiyi bir araya getirmiştir ama, bütün hakim sınıf kesimlerini birleştirememiştir. Hakim sınıflar içindeki esas eğilim, reformcu CHP etrafında birleşme eğilimidir. Çünkü onların bugün en önemli meseleleri yükselen kitle mücadelesini bastırmaktır. Demirel iktidarının ise bunu başarmasına imkân yoktur.

★ Bugün Hangi Şartlarda Bulunuyoruz?

Türkiye, emperyalizmin dünya çapında derinleşmekte olan buhranından şiddetle etkilenmektedir. Hayat pahalılığı, hızla artan işsizlik, karaborsa, vurgunculuk ve yiyicilik kitlelerin hayatını dayanılmaz hale getiriyor. Enflasyon şiddetle hüküm sürüyor. Kıbrıs müdahalesi iktisadi buhranı daha da ağırlaştırmıştır. Üstelik bu müdahale, Türkiye'yi sonu belli olmayan maceralara sürüklemiştir. Türkiye üçüncü dünya ülkelerinden tecrit olmuş ve dünyada yapayalnız kalmıştır. Doğu Akdenizde ABD emperyalizminin jandarmalığını üstlenen Türkiye'nin Yunanistan'la ilişkileri gün geçtikçe bozulmaktadır ve ülke bir savaş tehlikesiyle karşı karşıyadır. Türkiye hakim sınıflarının efendisi ABD de dünya çapında gerilemekte ve tecrit olmaktadır.

İşte bu şartlarda emekçi yığınlar harekete geçmekte, her yerde mücadele filizleri yeşermektedir. Daha geniş işçi kitleleri, iktisadi ve demokratik haklar uğruna mücadeleye atılmakta, bütün baskılara rağmen grevlerin sayısı artmaktadır. Gençlik mücadelesi gelişmeye devam ediyor. Daha yakın bir geçmişte, eczacılardan assubaylara kadar toplumun bir çok kesimi protestolara girmiştir. İşçilerde, köylülerde ve bütün ezilen sınıflarda mücadele arzusu doğmakta ve devrimci bir ruh gelişmektedir. Yurdumuz üzerinde çöreklenen faşist rejim kitlelerin nefretini kazanmıştır ve tecrit olmaya devam etmektedir. Onların aldığı hiçbir tedbir bu gidişi durduramamaktadır.

Faşist partilerin anti-komünizm sloganlarıyla ortaya çıkması, sadece onların, hakim sınıfları korkutarak kendi etraflarında toplama amacını taşımıyor. Onların bu yaygaraları, aynı zamanda kitle mücadelesinin geliştiğini ve hakim sınıfların bu mücadeleyi ezme ihtiyacını duyduklarını gösteriyor.

Faşistler gelişen mücadeleyi daha başından boğmak için tedbirler alıyorlar ve saldırılara girişiyorlar. Sıkıyönetimler grevleri durdurmakta, işçi toplantılarını yasaklamakta, her türlü kitle mücadelesi polis saldırısı

na uğramakta, tutuklamalar sürdürülmektedir. Faşist komandolar ve gerici topluluklar kitlelere saldırıyor, özellikle gençlik mücadelesi böylece sindirilmeye çalışılıyor. Bugün en kanuni hakların kullanılması dahi ağır baskılara göze almayı gerektirmektedir. Ancak, gerek iktidarın, gerekse faşist komandoların saldırıları faşizmin daha da çok terit olmasına yaramakta, kitlelerin nefretini derinleştirmektedir.

★ Hakim Sınıfların Umudu: Ecevit

Hakim sınıfların geniş bir kesimi, kitle mücadelesinin yükselişini sadece faşist terörle durduramayacaklarını görmekteyler. Bu kesimler, CHP'nin kitleleri reform hayalleriyle uyutmasından medet ummaktadır. Onlar, içine düştükleri buhrandan kendilerini ancak Ecevit'in kurtarabileceğini düşünmektedirler.

Ecevit ve CHP ise, faşizmle uzlaşma ve sosyal - barış politikasıyla halkın mücadelesini pasifleştirmekte ve faşizme karşı mücadeleyi baltalamaktadırlar. CHP yöneticileri, halkın anti - faşist bir cephe oluşturmaya açıkça karşı çıkıyor ve faşist saldırılar karşısında halkın dağınıklığının devam etmesine yardımcı oluyorlar. Ecevit, kitle mücadelesinin, faşist partilerin keskin anti-komünizmiyle değil, kendi reformcu yoluyla durdurulabileceğini söylüyor.

Ecevit'in, tam da Demirel'e hükümet kurma görevi verildiği sırada çıktığı Avrupa gezisinde bir başbakan gibi hareket etmesi de hakim sınıfların Ecevit etrafında birleşme eğiliminin başka bir işaretidir. Bu eğilimin farkında olan Avrupa emperyalistleri Ecevit'le anlaşmalar dahi yapmışlardır. Esasen onların Türkiye'deki menfaatlerini Ecevit temsil etmektedir.

Sadece parlamento içindeki transferlere baksak dahi, hakim sınıflara Milliyetçi Cephe partilerinin değil, CHP'nin umut verdiğini görürüz. 12 Mart faşizminin en hararetli destekçisi CGP, hükümete ortak olduğu bir sırada parçalanmaktadır. Faşizmin mutemet adamları CHP saflarına katılmaktadır. Bugün CHP'ye kapağı atan milletvekilleri, devlet yemliğine yakında onun hakim olacağını hesap etmektedirler. Faşist güçler, CHP'yi daha gerici bir noktaya çekmeye çalışırken Ecevit de CHP içindeki demokrat ve yurtsever unsurları bastırabilmek için bu güçlere dyanmayı plânlamaktadır.

Korutürk de hakim sınıflarının esas eğilimlerini yansıtmaktadır. O. uzun bir süre Milliyetçi Cephe partilerinin hükümet kurmasına izin vermedi. Cumhurbaşkanı, hükümet üyelerini kabul ettiği toplantıda dahi, bu hükümeti sürekli bir hükümet olarak görmediğini belirtti. Ve erken seçim formülü üzerinde durdu.

★ Bu Hükümet Daha Başından Tecrit Olmuştur

Demirel hükümetinin bir süre iktidarda kalması kitle mücadelesini durduramayacaktır. Bu hükümet, sömürü ve zulmü daha da ağırlaştırmaktan başka bir şey yapamayacaktır. Bu ise, kitleleri daha da şiddetli mücadelelere itecektir. Halktan tec-

rit olmuş ve hakim sınıflar içinde dahi birliği sağlayamamış olan bu hükümetin saldırıları, yeni kitle mücadelelerine yol açmaktan başka bir sonuç veremez.

Bu hükümetin kuruluş şekli dahi onu tecrit eden bir sonuç vermiştir. Öyle ki, bu hükümetin parlamentodan destek olabilmek için giriştiği milletvekili transferleri parlamentonun gerçek karakteri hakkında kitleleri uyardırmıştır. Lenin'in dediği gibi, «parlamento ve seçimler kukulardan, oyuncak bebeklerden başka bir şey değildir». Şimdi işçiler, köylüler, bütün halk parlamento üzerine hikâyeler anlatmaktadır. Parlamentonun bir kurum olarak böyle teşhir olması devrimci mücadelenin gelişmesi bakımından önemli bir kazançtır.

★ Revizyonistler, Kitleleri Pasifleştirmeye Çalışıyor

Demirel hükümetinin kurulması ihtimali belirince, revizyonistler, faşizmin mevcudiyetini nihayet kabul ettiler. Onların tahlilleri, meclisteki milletvekillerinin koltuk değişimleriyle bir hafta içinde iki defa değişiyor. Revizyonistlerin gözü kitleleri hiç bir zaman görmüyor. Onlar sadece hakim sınıflar arasındaki ilişkilerin parlamentoya yansıyan yönlerine bakıyorlar. Çünkü tamamen parlamentoculuğa batmışlardır.

Revizyonistlerin yurdumuzda faşizmin hüküm sürdüğünü bugüne kadar kabul etmemelerinin nedeni, reformcu burjuvaziye bel bağlamış olmalarıdır. Onlar şimdi faşizmin varlığını da gene aynı sebepten dolayı kabul ediyorlar. Revizyonistler, CHP'nin iktidara yaklaşımına göre rotalarını çizmektedirler.

Revizyonistler düne kadar «ulusu durun, provokasyon olur, demokrasi gider» diyorlardı. Böylece kitle mücadelesini pasifleştirmeye çalışıyorlardı. Şimdi faşizmin mevcudiyetini kabul etmekle beraber, sloganları gene aynı: «provokasyonlara kapılmayacağız». Revizyonistler, kitleleri hakim sınıfların terörüyle tehdit ediyorlar. «Bütün söyledikleri ve çabaları faşistlerin kitle mücadelesini bastırma amaçlarına hizmet ediyor.

★ Kitle Mücadelesi Faşist Saldırıları

Göğüsleyerek ilerleyecektir

Devrimci durumu tahlil etmenin ve görevlerimizi tesbit etmenin biricik yolu kitle mücadelesine bakmaktır. Hakim sınıfların kısa zamanda buhranı ortadan kaldırmalarına imkân yoktur. Kitle mücadelesini durdurmak da hakim sınıflarının iradesine bağlı değildir. Halkın yükselen mücadelesi karşısında hakim sınıflar elbette seyirci kalmayacaklardır. Ve faşist saldırılar her zaman olacaktır. Hattâ en kanlı saldırılar, mücadelenin en çok yükseldiği zamanlarda olabilir. Kitlelerin mücadelesinin hiç bir saldırı olmadan dümdüz gelişeceğini zannetmek yanlıştır. Hattâ bu saldırılar, geçici gerilemelere ve durgunluklara yol açabilir.

Bugün hakim sınıfların buhranı derinleşiyor ve halkın mücadelesi onun

(Devamı 11. sayfada)

Gıslaved fabrikasında üçyüz işçi işten atılmakla tehdit ediliyor

Gıslaved işçilerinin Lastik-İş'e geçmek için dört ay sürdürdükleri grevden sonra, fabrikaya 300'den fazla yeni işçi alındı. Mart ayı içinde bu yeni işçileri tek tek idareye çağırıyorlar. İşçilere «Bir imza nız eksik kalmış» diyerek kağıtlar imzalatılıyor. İşçilerin bir kısmı kağıtları okumadan imzaladı. Kadın işçilerin bir kısmı işe okuma yazma bilmediklerinden ne olduğunu anlamadan bu kağıtları imzaladılar. Sonradan anlaşıldı ki, bu imzalarla patron, işçilere «fabrikaya altı aylık geçici işçi olarak kalındıkları, bu altı aylık deneme süresi sonunda işten çıkartıldıkları takdirde hiç bir tazminat talep etmeyeceklerini» kabul ettirmek istiyordu. Bunu imzalamayan işçiler ise atılmakla tehdit ediliyor.

Yeni işçiler bu durumu kabul etmediler. «Altı ay sonra atılacağımıza, şimdi atılıyoruz. Garanti isteriz» dediler.

Lastik-İş temsilcilerinden duruma müdahale etmelerini istediler. Sendikacılar bu konuda hiç bir şey yapamayacaklarını söylediler. İşçiler sendikacıların sıkıştırdıkları anlaşıldı ki, sendika, patronun bu planını daha işçiler anlamadan biliyor. Patronla, bu konuda bir şey yapamayacak

larına dair anlaşmışlar.

Sarı Kauçuk-İş'ten Lastik-İş'e geçmek için bunca mücadele vermiş olan Gıslaved işçileri, Lastik-İş sendikasının patronla yaptığı bu anlaşmayı nefret ve tepkiyle karşılamaktadırlar.

Patronun yeni işçileri altı ay sonra işten atmak istemesinin sebebi şudur: 1975'in Ekim ayında işçiler zam alacaklardır. Patron bu zammı vermemek için işçileri atacak, ya da bir kısmını çıkartıp yeniden almış gibi gösterecek ve yeni işçi zandan istifade edemeyecektir.

Öte yandan 1 Nisan'da ikramiyeler dağıtılırken, yeni işçiler ikramiye alamadılar. Eski sendika Kauçuk-İş'in işçilere dağıtılan sözleşmede, bir aydan fazla çalışanların ikramiyeden yararlanacakları yazıyordu. Bu sözleşmenin sahte olduğu, patronun elindeki esas sözleşmede ise ancak üç aydan fazla çalışanların ikramiye alacakları hükmü vardı.

«HAKKIMIZI BİRLİKTE ARAYACAĞIZ»

Bütün bunlar yeni işçileri harekete geçirdi. Makina dairesi işçileri 1 Nisan'da işi bıraktılar. Sendikacılar işçilerin bu hakkı

FABRİKADAN KÖYDEN

Grev, Boykot, Direniş, Yürüyüş, Mücadele, Örgütlenme

müdahalesine önderlik etmediler. Onları yatıştırmaya çalıştılar. Sendikacılar bunu başaramayınca, müdür yardımcısını çağırıyorlar. Müdür yardımcısı «direnışin kanun-suz olduğunu, fakat dağılırlarsa kimsenin işten atılmayacağını söyledi». İşçilere, «bir derdiniz varsa tek tek gelin» diyerek onların birliğini bozmaya çalıştı. Bunun üzerine işçiler müdür yardımcısına, «çıkartılmanın bir olduğunu, haklarını birlikte arayacaklarını ve bundan sonra da hep birlikte hareket edeceklerini» söylediler. Bu olaylardan sonra bir kız işçi işten atıldı.

ESKİ VE YENİ İŞÇİLER BİRLEŞMELİDİR

Son olaylar sırasında patron, eski işçilerle yeni işçilerin birliğini bozmaya çalıştı. Lastik-İş'in tutumu da bu konuda patrona yardımcı olmaktadır. Fakat uzun yıllar, patronun çeşitli oyunlarıyla karşılaşan Gıslaved işçileri birliğin ve işçi kardeşliğinin önemini çok iyi bilirler. Eski işçiler bu oyunu bozarak yeni işçi kardeşleriyle birleşecekler ve onları destekleyeceklerdir. Eğer patron işçilerin birlik olmadığın görürse, sadece yeni işçiler bas-

kı yapmakla kalmayacaktır. Nitekim eski işçilere de daha şimdiden baskı başlamıştır.

Eski sendika Kauçuk-İş'in aldığı 13 liralık zam yerine patron işçilere sadece 3 lira verdi. Bunu « zaman asgari ücret 30 liraydı, şimdi 40 lira oldu, bu yüzden 10 lirasını kesiyoruz» diye açıklıyor. Lastik-İş, buna da seyirci kalmaktadır.

LASTİK-İŞ İŞÇİLERİN MENFAATİNİ SAVUNMALIDIR

Lastik-İş, devrimci bir sendika olduğunu iddia etmektedir. Devrimci sendikacılar, patronlarla uzlaşmayı değil, işçi sınıfının menfaatlerini savunmayı gerektirir. Gıslaved işçileri fabrikaya, Lastik-İş'e için mücadele vererek, her zorluğa göğüs gereker getirmişlerdir. Ona devrimci bir sendika diye güvenmişlerdir. Lastik-İş ise bu güveni boşa çıkarmaktadır.

Gıslaved işçilerinin meseleleri ancak işçilerin birliği ve mücadelesiyle halledilebilir. Bu mücadelelerde işçilere önderlik edemeyen temsilcileri ve sendika yöneticilerinin yerine devrimci işçiler getirilmelidir.

TSİP Revizyonistlerinin Epengle işçilerine ihaneti

Epengle işçileri, 19 Kasım 1974'den beri beş aya yakın bir süredir sendika seçme hürriyeti (referandum) için mücadele ediyorlar. İşçilerin her türlü zorluğa göğüs gererek kararlılıkla sürdürdükleri mücadele, TSİP'li revizyonistlerin ihanetiyle karşılaştı. Dillerinden «işçi sınıfı sosyalizmi» lâfını düşürmeyen revizyonistlerin, aslında burjuva politikacıları ve sendika ağaları oldukları bir kere daha ortaya çıktı. İşçileri yalan dolanla kendilerine bağlayabileceklerini sanan revizyonistler, en sonunda işçilere mücadeleye son vermelerini ve iş aramalarını söylediler. Onlar, sendikalarına sahip çıkmak isteyen işçilere zorbalık uygulamaya dahi kalkıştılar.

Epengle mücadelesi revizyonist önderliğin mücadeleyi ergeç yenilgiye sürükleyeceğini isbat etmektedir. Çünkü revizyonistler işçi sınıfına ve halka değil hakim sınıflara bel bağlamaktadırlar. Hakim sınıfların bir parçasıdır. Aşağıda yayınladığımız, Epengle işçilerinin bildirisini, revizyonistlerin gerçek yüzünü açıklamaktadır.

EPENGLE İŞÇİLERİ İŞÇİ KARDEŞLERİNE, BÜTÜN DEVRİMCİ KURULUŞLARA VE HALKIMIZA SESLENİYOR

Biz Epengle işçileri kurtuluşumuzun yine kendi mücadelemizle gerçekleşeceğini inanarak, Tekstil iş kolunda senelerden beri sarı sendikaların tahakküm ve baskısı altında ezilen yüz binlerce işçiye önderlik etmek inancıyla Tüm Doküman-İş Sendikası'nda birbirimize kenetlenmişiz. Tekstil iş kolunda devrimci sendikacılığın ancak bu yolla, yeni bir sendika ile yapılabileceğini, mücadeleye buradan başlamak gerektiğini söyleyen ve özellikle «işçi sınıfı devrimcisi» olduklarını idda eden bir grup Türkiye Sosyalist İşçi Partisi sahte-kara inanarak bu mücadeleye girişmişiz. Kendi kaderimiz hakkında sadece kendimizin karar vereceğini söyleyerek bizi kendilerine inandırmışlar, kendilerinin ise sadece «yol gösterici» olduklarını söylemişlerdi. Sendikanın kuruluşundan beri süren 9 aylık süre içinde gösterdikleri yolun bizi nereye çıkaracağını gördük.

ARTIK MASKELERİ DÜŞTÜ!!!

İşçi sınıfına inanmayan, işçi sınıfını kendi geçici politik çıkarları, mevki hırsları, şöhet tutkuları için kullanan, giderek acizliklerini İŞÇİLERİ DÖVMEYE KADAR GÖTÜREN bu sahte devrimcilerin gerçek yüzlerini görüyoruz artık!

Halkın kurtuluşu uğruna verilen mücadelede her devrimci gereğinde bir neferdür, kalıcı olan, işçi sınıfının devrimci mücadelesi ve bu mücadelede kazandığı deneylerdir. Artık gerçekleri gün ışığına çıkarmanın zamanı geldi.

KARDEŞLER:

— Sendikanın TSİP'li yöneticileri direnişin başından beri bizden gerçekleri sakladılar. Meselâ, işveren çıkışlarımızı gönderdiği zaman «Noterden gelen kağıtların hiç bir geçerliliği yoktur, biz sendika olarak onları protesto edeceğiz» dediler. Ve son aylara kadar bu konuda hiç bir girişimde bulunmadılar. Bizi boş vaatlerle avuttular. Gerçekleri öğrenince dağılacakımızı düşündüler. Oysa biz mücadeleye kararlı bir şekilde başladık. Yıllarca sömürülen, horlanan hayatın bütün zorlukları

şimizdaki düşmanı daha iyi bilecektik. Kavgamıza daha kararlı bir şekilde sarılacaktık. İşte arkadaşlar, işçilere güvenmeyen, işçilere sürü gözüyle bakan, yalan dolan söyleyerek düşmanlarımız karşısında elimizi kolumuzu bağlayanlar İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİLERİ değildirler.

— Fabrika dışında yağmur, çamur, açlık içinde dört ay süren direnişimizde bizleri sendikamızın çatısı altındaki diğer iş yerlerinde çalışan işçi kardeşlerimizle kaynaştırıp dayanışma sağlayacakları yerde bizi onlardan tecrit eden, devrimci çevre ve kuruluşların, devrimci öğrencilerin bizi desteklemelerine, direnişi ve onun şerefini kendilerine mal etmek istediklerinden karşı çıkan, bu yüzden diğer devrimci sendikalardan destek görmemizi engelleyenler İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİSİ DEĞİLDİRLER.

— İşçiler arasından seçilen «Direniş Yürütme Komitesi» Sendika yürütme kurulunu eleştirince, komiteyi fesh ettiler. Epengle işçilerine toplanan paraların hesabını soran direniş komitesine «Siz böyle bir şeyi nasıl sorarsınız!» dediler. İşçilerden gelen her eleştiriyi bastırdılar. İşçileri toplayıp «Sendika aleyhine konuşanlar patron ajanlarıdır, polistir. Onları dinlemeyin» dediler. Tepeden inme kararlarla işçileri gütmeye çalışanlar, eleştiri kabul etmeyen İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİLERİ DEĞİLDİRLER.

Kardeşler, bu son günlerde ellerinden yapacak başka bir şey gelmeyince bize «kendinize iş arayın» dediler. İşte girmeyen arkadaşlar Sendikaya dönüp «iş bulamıyoruz, bize yardım edin» dediklerinde, onlardan hesap sormaya başladıklarında, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi İstanbul İl Başkanı İbrahim Seven ve avanesi Sendikaya gelerek direniş komitesindeki işçi arkadaşları «Bir daha sendikaya gelmeyeceksiniz» diye tehdit ettiler. Ertesi gün Sendikaya gittiğimizde, Sendikayı bir kaç TSİP'li tarafından işgal edilmiş bulduk. Yönetim kurulundaki arkadaşların ihtarına rağmen Sendikayı terk etmeyen TSİP'liler, sendikadan çıkarılmak istenince Sendika Genel Saymanı Sefer Güvenç bir grup adamıyla Sendika'ya girmiş kavga çıkararak orada bulunan işçi arkadaşlarımızı dövmüştür. Bu arada, gerçekleri savunduğu için Sendika Avukatı arkadaş da başından yaralanmıştır.

**BİZ EPENGLE İŞÇİLERİ OLARAK İŞÇİ SINIFI HAINLERİNE BÜTÜN BUNLARIN HESABINI SORUYORUZ!
SENDİKAMIZDAKİ BÜTÜN İŞÇİ ARKADAŞLAR! TEK BİR YUMRUK OLALIM, SENDİKAMIZI SAHTE DEVRİMCİLERDEN TEMİZLEYELİM!**

SENDİKA BİZİMDİR. BİZ KURDUK, BİZ MÜCADELE ETTİK, BİZ YÖNETECEĞİZ. ARTIK SAHTE DEVRİMCİLERİN YOL GÖSTERME PALAVRALARINA KARNİMİZ TOK.

YAŞASIN DEVRİMCİ DOKUMA İŞÇİLERİ

KAHROLSUN İŞÇİ SINIFINA SALDIRANLAR — İŞÇİLERİN DEVRİM SESİNİ BOĞMAK İSTEYENLER! KAHROLSUN EMPERYALİZM VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ İŞÇİLER KÖYLÜLER ÖĞRENCİLER BÜTÜN YURTSEVERLER — SARNILMASIN KI DEVRİMCİ MÜCADELE BİR TAKİM ÇAPULULARIN TEKELİNDEDİR. DEVRİMCİ MÜCADELEYİ SONUNA KADAR SÜRDÜRECEK, YURDUMUZUN EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM KAVGASINI YÜRÜTECEK DEVRİMCİLER ÇOĞUNLUKTADIR VE MÜCADELE İÇİNDE HERKES BİRBİRİNİ TANIMAKTA SAFLARINIZ ÇELİKLEŞMEKTEDİR.

TEKSTİL İŞÇİLERİ SARI TEKSİF'E KARŞI MÜCADELE EDİYOR

Teksif Sendikası'nın Eyüp şubesine bağlı işyerlerinde sendikaların baskısından kurtulmak isteyen işçiler işten atılıyor. Teksif'in Eyüp şubesi yönetim kurulu, se nelerdir şube başkanı Emin Baykan, iki kardeşi ve bunlara bağlı bir çetenin elindedir. İşçiler, bu patron uşağı şebekeyi Nisan ayında yapılacak şube kongresinde değiştirmek için çalışmaya başladılar.

Her fabrikada muhalefet grupları meydana geldi. Bundan haberdar olan sarı sendikacılar, hemen patronlara koşarak, Altın Yıldız, Bahariye, Boyateks, Yaşar Mensucat ve Aydın Yün'den beşer altışar kişilik gruplar halinde muhalefete dahil işçileri işten attırdı.

Muhalefetin en güçlü olduğu yerlerin başında 1400 işçinin çalıştığı Sümerbank Feshane fabrikası geliyordu. Sümerbank işçileri, yıllardır Teksif'in pençesinden kurtulmaya çalışıyorlar. 1970'de Tekstil Sendikası'na geçmek için 900 imza toplandı. Tekstil Sendikası'nın pasif tutumu ve Teksif'in baskı ve işten atma tehditleri yüzünden mücadele başarıya ulaşamadı. Emin Baykan'ın iki kardeşinden biri Sümerbank fabrikasında baş temsilci, diğeri ise temsilci. Teksif, Sümerbank işçilerini bunlar vasıtasıyla baskı altında tutmaktadır. Bu yüzden temsilcilik seçimlerinin yapılması erteleniyor. Sarı sendikacıların bütün bunlara rağmen, şube yönetiminin değişmesi için gelişen muhalefeti en gettirmediler. Sümerbank'tan işçi atmak diğer fabrikalara nazaran daha zor olduğu için sarı şebeke muhalefete dahil işçileri sendika üyeliklerinden atmaya başladı. Buna çok kızan Sümerbank işçilerinden yüz kişilik bir grup, geçen ay Teksif'in Eyüp şubasını bastılar. Şube Başkanı Emin Baykan'a, «Bu yolda her şeyi göze alıp buraya geldik. İhraçları durdur.» dediler. İşçilerin bu kararlı tutumundan korkan yönetim kurulu ihraçları durdurdu.

İşçiler, patron uşağı Teksif yöneticilerini değiştirip, kendi haklarını savunacak arkadaşlarını seçmek için yürüttükleri mücadelede ısrarla kararlıdılar.

VATAN PLASTİK İŞÇİLERİ SARI SENDİKALARI BİR BİR KOVUYOR

Vatan Plastik Fabrikası işçileri yedi yılda üç sendika değiştirdiler. 120 işçinin çalıştığı Vatan Plastik'te bir yıl öncesine kadar sendika yoktu. Patron, «Bu fabrikaya değil sendika Allah bile giremez» diyerek işçilerin sendikalaşma mücadelesini engellemeye çalıştı. İşçiler patronun bu tehditlerine boyun eğmediler. Önce Plastik-İş Sendikası yazıldılar. Patron bu mücadeleye öncülük eden dört işçiyi işten attı. Bunun üzerine diğer işçiler direnişe geçerek arkadaşlarının geri alınmasını sağladılar. Patron sendikayı kabul etmek zorunda kaldı.

Fakat, sarı Plastik-İş Sendikası patronla uzlaştı. İşçilerin haklarını satı. İşçiler Plastik-İş'in yaptığı sözleşmeyi kabul etmediler. Bu sefer aralarında birleşerek üç ay sonra Kauçuk - İş'e geçtiler. Onlar Kauçuk-İş'in daha iyi bir sendika olduğunu ve haklarını alacağını sanmışlardı. Ama Kauçuk-İş'in de, Plastik-İş'ten hiç farkı olmadığını gördüler. Sarı sendika Kauçuk-İş, Plastik-İş'in yaptığı sözleşmeyi devam ettirdi. Hatta patron bu sözleşmeye uymadığı zaman hareketsiz kaldı.

Vatan Plastik işçileri, bu sendikayı da değiştirmeye karar verdiler. Yürüttükleri çalışma sonunda çoğunluğu sağladılar ve Plastik-İş'e geçtiler. Plastik-İş'e geçmede işçilere önderlik eden sekiz işçiyi patron işten attı. İşçiler, bu arkadaşlarının işe alınmasını istiyorlar. Şimdi Plastik-İş'le patron arasında görüşmeler başladı. İşçilerin öne sürdükleri talep atılan arkadaşlarının geri alınmasıdır. Patron bunu kabul etmezse işçiler, arkadaşları alınca ya kadar greve gideceklerini söylemektedirler.

Bir yılda üç sendika değiştiren Vatan Plastik işçileri bu mücadelede içinde bir çok tecrübe kazandılar. Sendikaların sürekli olarak işçilerin kontrolü altında olması gerektiğini, aksi halde patronla uzlaşacak esas gücün, patron sendika görüşmesi değil, işçilerin kararlı mücadelesi olduğunu gördüler. Onlar, bu mücadelelerde, patron adamlarını ve ajanlarını haberdar etmeden örgütlenmesini öğrendiler. Başarı şüphelerini onları yıldırmadı. Tam tersine her seferinde daha azimli olarak mücadeleye devam ettiler.

Irak'ta onbinlerce Kürt köylüsü katlediliyor

Türkiye'ye geçmek isteyen Kürtlere sınırlar açılmalı!

Irak gericileri Kürt milletine karşı azgın bir zulüm ve katliam uyguluyorlar. Emperyalist uşağı faşist İran şahıyla anlaşılan Irak hükümeti, Kürtlere karşı saldırısını daha da şiddetlendirdi. Barzani'nin savaşın sona erdiğini ve direnmeyeceğini açıklamasından sonra, Irak birlikleri şimdiki savunmasız halkı gaddarca katletmektedir. Yüzbinlerce Kürt köylüsü Türkiye ve İran sınırlarına doğru çekilmekte ve bu ülkelere geçmek istemektedir.

KÜRT MİLLETİ ÜZERİNDEKİ KATLIAMIN BAŞ SORUMLULARI İKİ SÜPER DEVLETTİR

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistleri, Ortadoğuda tahakküm peşinde koşuyor ve nüfus alanlarını genişletmek için yarışıyorlar. Aynı zamanda, halkları ezmek için aralarında işbirliği yapıyorlar. Kürtlerin yaşadığı başlıca üç ülkeden Türkiye ve İran Amerikan emperyalizminin, Irak ise Sovyet sosyal-emperyalizminin boyunduruğu altındadır. Irak'taki Kürtlere yapılan son ırkçı saldırılar, iki süper devlet arasındaki işbirliğinin eseridir.

Kürt milletinin uğradığı katliamın sorumlusu, özelikle Sovyet sosyal-emperyalistlerdir. Irak ırkçıları sınırlarını sosyal-emperyalistlere dayamaktadırlar. Sov-

Kürt milletinin millî zulme karşı mücadelesini hiç bir katliam durduramaz!

yetler, Irak'taki petrol menfaatlerini korumak amacıyla Irak'taki katliama büyük ölçüde destek oldular. Mazlum Kürt köylülerine sıkılan her kurşunda sosyal-emperyalistlerin damgası vardır.

KÜRT MİLLETİ ÜÇ ATEŞ ALTINDA

Faşist iktidar, Irak askerlerine, katliamlarını başatabilmeleri için Türkiye topraklarında manevra yapma hakkı tanıdı. Fakat Türkiye'ye geçmek isteyen Kürtlere sınırları kapadı. Üstelik, Kürtlerin geçişini önlemek için dört Doğu ilimizde sıkıyönetim ilân etmeye kalktı. Ancak sıkıyönetim ilânı teklifi, parlamentoda kabul edilmedi. Bu, halkımızın faşizme karşı duyduğu nefretin bir ürünüdür. Bu kararın alınmasında, Doğu bölgesi milletvekillerinin topluca hareket etmeleri de rol oynamıştır.

İrmak hükümeti, sıkıyönetim teklifinin kabul edilmemesi üzerine yaptığı açıklamada, sıkıyönetimi aflatmayacak tedbirler alındığını söyledi! Hükümet, sınırlarına çok sayıda askerî birlik yığdı, İrmak, Kürt milletine, kendilerine katliam uygulayan Irak gericilerine teslim olmasını tavsiye etti!

Son olarak İran da sınırlarını kapamış bulunuyor. Ajanslar, teslim olanların dahil, Irak kuvvetleri tarafından binlerle katledildiğini haber veriyor. Böylece Kürt milleti, Irak, İran ve Türkiye gerici hükümetlerinin üçlü ateşi altında kalmış bulunuyor. Artık, bu tu-

Bir oku yucunun mektubu

Suriye ve sosyal emperyalistler

Yabancı uyrukluyum. Türkçem zavıf. Sizden tek ricam, bu gerçekleri düzgün bir Türkçe ile derginizde Türkiye halklarına göstermenizdir. Her hafta bir kısım alatacağım.

Suriye'de altı milyon nüfus yaşamaktadır. Yaklaşık olarak 1.5 milyon Kürt, 1 milyon Türk, Çerkes, Ermeni, 3.5 milyon Arap. Baas Partisi, 1963'te askerî bir darbeyle ve ırkçı burjuva liderlerin yönetiminde iktidara gelmiştir. Bu yöneticiler, işteki revizyonistlerle ve Sovyet emperyalistleriyle temasa geçtiler. «Sol» diye bir cephe kurdular ve «sosyalizm getiriyoruz» dediler. Bu 12 yıl içinde ne yaptılar, anlatmaya çalışacağım.

1) Önce Kürt bölgelerinde bir sayım

yaptılar ve 1 milyon Kürt vatandaşlıktan çıkartıldılar. Yani bütün medeni ve insani haklarını gasbettiler. Öyle ki, bunlardan kimse bir iş yapamaz, bir ev alamaz, hiçbir yerde çalışamaz. ırkçı ve revizyonist yönetim altındaki bu ülkede, bütün sınıflar, ticarî ve ziraî servetler hükümetin elinde toplanmış ve bu insanlar hayvan seviyesi ne düşürülmüştür.

2) Sözümona «toprak reformu» yaptılar. Kürt bölgesinde toprak, ağalardan alınıp Kürt emekçilerine verildi. Başka bölgelerden Arap halkı getirip orada yerleştirildiler. Devrimci Kürt liderlerini alıp hapse koydular. Bütün bunlar yetmedi, şimdi Kürtleri İsrail sınırına götürmek istiyorlar, orada bütün gütsinler diye

Bütün bu olaylara karşı, Sovyet kuyrukusu içteki revizyonistlerin tutumu ne idi? «Biz korkuyoruz. Zorla bir bakamamız hükümete girmiş, Baasçılarla yumuşama politikası izliyoruz, çünkü Ruslar bizi den bunu istiyorlar, elimizden başka bir şey gelmez.» Bütün devrimci Kürt ve Arap örgütleri yeraltında: İşte, revizyonistlerin getirdiği sosyalizm budur!

Söylediklerimi gerçek belgelerle ispat hyabilirim.

Kahr olsun faşizm!
Yokolsun revizyonist kallesler!
Yaşasın halkların bağımsızlık mücadeleleri!

Yaşasın emekçilerin Marksizm-Leninizm bayrağı altındaki mücadeleleri!

tumlarınla Türkiye ve İran da katliama ortak olmaktadır.

Bilindiği gibi her üç ülkede de Kürt milletinde halk yaşamaktadır. Tarih boyunca her üç ülkede yaşayan Kürtler, bu ülkelerin gerici iktidarları tarafından ırkçı baskılara uğratılmışlardır. Kürt milleti defalarca böyle katliamlar görmüştür. Her üç ülkenin gericileri, bu katliamlar sırasında bir çok defa işbirliği etmişlerdir. Şimdi de aynı şekilde hareket ediyorlar. Bu son birleşmelerinin amacı da, her üç ülkedeki Kürt milletini ezmektir. Nitekim İrmak, tedbir alınmazsa geçişlerin Türkiye'deki millî hareketi de hızlandıracağından korktuklarını ifade etmiştir.

Öte yandan İrmak hükümetinin ilân etmek istediği sıkıyönetim, aynı zamanda Türkiye'de yaşayan Kürtleri hedef almaktadır. Esasen Kürt milletinin yaşadığı bu bölge sürekli sıkıyönetim altında tutulmaktadır. Son alınan tedbirler halk üzerindeki baskıları daha da artırmıştır.

SINIRLAR AÇILSIN

CHP ve Ecevit, Irak-İran sınırının açılmasını ve Kürtlerin İran'a geçmesine izin verilmesini istemektedir. CHP'nin bu desteği yeterli değildir. Çünkü CHP, Kürtlere Türkiye'de yerleşme hakkının verilmesini istememektedir.

Bir millet topraklarından sürülüp çıkarılıyor ve imha edilmek isteniyor. Bugün onbinlerce Kürt köylüsü, Güneydoğu sınırlarımızda kaplıların açılmasını istiyor. Bu dar gününde halkımız kardeş Irak Kürtlerine destek olmalı, sınırların açılması için elinden geleni yapmalıdır.

İşçiler, köylüler, bütün devrimciler ve demokratlar, sınırların açılması ve Kürtlere yerleşme hakkının tanınması için mücadeleye edelim!

İki CHP Milletvekili Kürtlere Sığınma Hakkı Tanınmasını ve Irak'taki Katliamın Durdurulmasını İstiyor

CHP Diyarbakır Milletvekili Rezaî İskenderoğlu, Başbakan'a bir mektup göndererek, Irak'tan gelecek Kürtlere sınırlarımızın açılmasını, geçiş ve sığınma hakkı tanınmasını istemiştir. Ayrıca CHP Hakkari Milletvekili Mikail İlçin, Uluslararası Kızılhaç Birliği'ne bir telgraf çekerek katliamın önlenmesini istemiştir. Mikail İlçin'in telgrafı şöyledir:

«Aşağıda imzası bulunan ben Mikail İlçin, Türkiye Cumhuriyeti'nin bugünkü Parlamentosu'nun bir milletvekili sıfatı ile, şu anda çeşitli uluslararası siyasi dalavereler neticesi, uzun zamandan beri özgürlüğü ve millî hakları için savaşırken sonra desteksizlikten ötürü mağlup olup Türkiye Cumhuriyeti Güney sınırları boyunca dağılan sığınmış onbinlerce çocuk, kadın, ihtiyar ve kısaca sınıfsız masum insanın bir tarafta Irak Silahlı Kuvvetleri tarafından hunharca, hiçbir hukuk ve ahlak kaidesi gökkate alınmadan imha edilmekte olduğunu ve beri tarafta bu onbinlerce insanın açlık ve hastalıklarda savaşmakta bulunduğunu uluslararası Kızılhaç Teşkilatına resmen bildirmek isterken, bir an önce bütün uluslararası ilgili teşkilatların harekete geçmesini, Irak ordusunun bu caniyane hareketinin durdurulması ve açlık çekene gereken maddî ve manevî yardımda bulunulmasını saygıyla dilerim.»

Lenin'in «Kır Yoksullarına» broşürünün Türkçe çevirisi, Aralık 1974'te Odak yayınları tarafından çıkarıldı. «Kır Yoksullarına», ilk defa 1903 yılı Mayıs ayında Cenevre'de yayınlanmıştı.

Kapitalizmin Geliştiği ve Devrimin Yükseldiği Tarihi Şartlar

Broşür, Rusya'da kapitalizmin hızla geliştiği yıllarda yazıldı. Buna rağmen Rusya gene de geri bir tarım ülkesiydi. Geniş köylük alanlara küçük köylü tarımı hakim durumdaydı. Kapitalizmin gelişmesi, köylülerin sınıflara bölünmesini hızlandırıyordu. Bu gelişme geniş emekçi köylü yığınları için acılı ve uzun yılları ifade etmekteydi. Feodalizmin bir devrimle tasfiye edilmeyiş sebebiyle, Orta

Çağ kalıntısı baskı ve sömürü yeni biçimler olarak devam ediyordu. Hali vakti yerinde köylüler çıkmaktaydı. Diğer taraftan feodal kalıntıların ve yeni ortaya çıkan köy burjuva zisinin (zengin köylülerin) sömürü ve baskısı altında yaşayan geniş köylü yığınları, ellerinde kalan toprak parçalarını kaybediyor ve yoksullaşıyordu.

«Her yıl güttükçe artan sayıda insan mahva sürükleniyor, şehirlere ve fabrikalara gidiyor, tarım işçisi oluyor veya vasıfsız işçi haline geliyordu.» (S. 37).

Orta köylüler de müksüzleşme, yani yoksullasma tehdidi altındaydı. İçlerinden çok küçük bir kısmı zengin köylüler arasında kalırken, büyük kısmı yoksul köylü tabakaları na karışıyordu.

Avrupa sermayesindeki buhran, 1900 yılları başında Rusya'yı da etkiledi. 1900'lerin ilk yılları, Rusya'da devrimci mücadelenin yükseldiği yıllardı:

«İşçiler iktisadi grevlerden siyasi grevlere, en sonunda da gösteri yürüyüşlerine geçtiler. 'Demokratik özgürlükler için siyasi istekler ileri sürdüler ve 'Kahr olsun Çarlık istibdadı!' sloganını ortaya attılar.» (Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi. Proleter Devrimci Aydınlık yayınları, S. 46)

Devrimci yükseliş köylülerin mücadelelerinde de kendini gösterdi:

1902 yılı ilkbahar ve yazında, Ukrayna'da (Poltoya ve Harkov illerinde) ve Volga yöresinde bir köylü hareketi patladı. Köylüler, toprak ağalarının malikanelerini ateşe verdiler, topraklarına el koydular ve kin duydukları, kırık bölgelerdeki yüksek çarlık memurlarını ve toprak ağalarını öldürdüler. Ayaklanan köylüleri bastırma üzere birlikler gönderildi. Birçok köylü vuruldu, yüzlerce tutuklandı, önderler ve teşkilatçılar hapse atıldı, ama köylülerin ihtilalci hareketi gelismeye devam etti. («SBKP Tarihi, S. 47)

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) İkinci Kongresi, işte bu şartlar altında «Kır Yoksullarına» broşürünün yayınlanmasından iki ay sonra toplandı. Bu sebeple diyebiliriz ki, «Kır Yoksullarına» broşürü, Bolşeviklerin 1903 Kongresinde savdukları Köylü programının temellerini ifade etmektedir. Lenin, bu broşürde tesbit ettiği fikirleri, daha sonra 1905'te yayınlanan «İki Taktik» adlı kitabında geliştirdi ve olgunlaştırdı. Hatta denebilir ki, Marksizmin köylü meselesini ele almasına yeni bir devrimci çehre kazandırdı. Bu meseleyi ilerde etraflı olarak ele alacağız. Ancak öncelikle söylemeliyiz ki, «Kır Yoksullarına» broşürünü bütün arkadaşlar «İki Taktik» kitabıyla birlikte incelemelidirler. Çünkü köylü

Lenin ve Köylü M

«Kır Yoksullarına», Broşürü köylü meselesini ele alışı üzeri

meselesinin, proletarya önderliğinde demokratik devrimle çözülmesi konusundaki Leninçi tutum, en olgun şekliyle «İki Taktik» kitabında ifadesini bulmaktadır.

Devrimle Kökü Kazınmadığı Sürece Serflik Yeni Biçimlerde Yaşamaya Devam Eddiyor

Bilindiği gibi, Rusya'da köylülerin toprak ağalarına karşı giriştiği ayaklanmalardan koran Çarlık, 1861 yılında çıkardığı bir fermanla, serfliği, yani toprak köleliğini kaldırmıştı. Serfliğin, fermanla kaldırılmasına rağmen, köylüler toprak ağalarına karşı çeşitli bağımlılıklar ve yükümler altına girmekten kurtulamadılar. Kapitalizmin gelişmesi dolayısıyla, feodal yapı bir yandan belli ölçülerde çözülmekteydi. Fakat feodalizmin tasfiyesi bir devrimle gerçekleşmediği için, köylüler yeni bağımlılıklar altına giriyor ve yarı-serf olmak tan kurtulamıyorlardı. Lenin, «Kır Yoksullarına» yazdığı broşüründe döne döne bu durumu işlemekte ve köylülerin hayatından canlı örnekler vermektedir.

Serflik, bir devrimle tasfiye edilemediği ve toprak ağalarının iktidarına son verilmediği için, toprak ağaları daha önce köylülerin işlediği topraklara el koymakta ve köylüler «azat olmanın» bedeli olarak ağır borçlar ve yükler altına düşmekteydiler. Emek - rant (angarya), ürün - rant (yarıcılık vb.) ve para - rant (toprak kirası) şeklindeki feodal ve yarı - feodal sömürü biçimleri varlığını sürdürmekteydi. Feodalizmin, toplumun ideolojisinin de, siyasi kurumlarında ve geleneklerdeki etkinliği de devam etmekteydi. Değişen tek şey artık köylülerin alınıp satılmamalarıydı.

Lenin'in yarı - feodal nitelikteki baskı ve bağımlılıklara örnek olarak verdiği bazı misalleri belirtmeden geçemeyeceğiz. Bu misaller, serfliği ortaçağdaki şekilleriyle düşünün revizyonistlerin nasıl hatalı bir tutum için de olduklarını göstermeleri bakımından dikkat çekicidir:

«Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, köylüler toprak ağasına giderek, ineklerinin su içmesi ve otlaması için izin almak zorunda bırakılmışlardır. (...) Köylüler, daha önceleri ellerinden alınmış topraklar için, toprak ağasının yanında be-dava çalışmakta, kendi hayvanlarıyla onun topraklarına gübre taşımakta, kendisine dokunma bez, yumurta, tavuk bile götürmekteydiler. Aynı serflikte olduğu gibi, (...) Köylüleri kırac ve verimsiz topraklara sürmüşler, toprak ağasının topraklarını geçip, hayvan sulama yalaklarına giden yolu kesmişlerdir. — Kısacası, işleri öyle bir şekilde ayarlamışlardır ki, köylüler kendilerini tuzakta bulsunlar ve aynı önceden olduğu gibi yakalansınlar. Köylülerin, aynen serflik düzeninde olduğu kadar toprak ağalarının ayuclarının içinde olduğu sayısız köyler vardır. Böyle köylerde hem zengin köylü ve hem de yoksul köylü, ellerinden ve ayaklarından toprak ağalarının bizi metinde bulunmak için bağlıdır.» (S. 74, 75)

«Köylüler ise, kendi topraklarına özgürce sahip olma hakkından yoksundurlar: onlar hâlâ köy komününe bağlı yarı-serflerdir. (S. 30).

«Birçok orta köylü kendilerine başka iş bulmadan yaşayamazlar; Onların da kendilerini başkalarına kiralamaları zorunludur: İhtiyaç on da toprak ağasına bağımlı olmaya ve borca girme ye iter. (...) Toprak ağasına bağımlı duruma düşen başta orta köylüdür, çünkü toprak sahibinin, gördüreceği işler için henüz mahvolmamış, bir çift beygire ve çiftçilik için gerekli bütün aletlere sahip olan köylüye ihtiyacı vardır.» (S. 40, 41).

«Rus halkı, hâlâ memurlara feodal bağımlılık altındadır. Memurlardan izin almadan, halk miting yapamaz, gazete ya da kitap basamaz. Bu feodal bağımlılık değil midir? Eğer mitingler serbestçe yapılmazsa, ya da kitaplar serbestçe basılmazsa, insan memurlara karşı, ya da zenginlere karşı hakkını nasıl arayacaktır?» (S. 54, 55)

«Falanın hâlâ uygulanması ve vergi ödeyen kastların, serflikin tasfiyesinden kırk yıl sonra hâlâ varolması utanılacak bir şey değil midir?» (S. 55).

«Bugün bile köylü istediği yere gitmekte fazla özgür değildir. Yani köylü hâlâ bir yarı serfidir.» (S. 12)

«Bir bütün olarak halk hükümet memurlarının kölesidir.» (S. 13 ve 16).

«Rusya'da zengin, ya da yoksul, bütün köylüler birçok bakımdan hâlâ serftirler; bunlar aşağı, 'kara' haraç ödeyen tabakalar; bunlar polis şeflerinin ve kır nezaretçilerinin serfleridir; bunlar genellikle eskiden kapatılan toprakların, sulama yerlerinin, otlagin ve meraman hatırna çalışmak zorunda kalırlar, aynen toprak köleliği devrinde feodal ağaya çalıştıkları gibi. Bütün köylüler bu yeni serflikten kurtulmak istiyorlar, bütün hepsi tam haklarına sahip olmak istiyorlar.» (S. 66).

«Rus köylüsünün bir bütün olarak derhal kendini kurtarabileceği, memurlar ve toprak ağalarının koyduğu bu feodal bağımlılıktır.» (S. 68).

Demokratik Devrimle Sosyalist Devrimi Birbirine Karıştıranlar Mücadeleyi Zayıf Düşürürler

İşte Rus halkının önünde bulunan devrimci aşamayı ve devrimin programını belirleyen şartlar bunlardır.

Lenin şöyle diyor:

«Kır yoksulları ilk darbeyi toprak ağalarına indirmeli ve en azından feodal bağımlılığın en kötü ve en öldürücü biçimlerini söküp atmalıdırlar.» (S. 67).

Geniş köylü yığınlarının yarı - serf durumunda olduğu Rusya'da ilk adım demokrasi ve hürriyet için mücadeledir. Bilindiği gibi, 1917 Şubat devriminin başarılmasına kadar Bolşeviklerin temel sloganları, «Cumhuriyet, ağa topraklarına el konulması ve sekiz saatlik iş günü» idi. Lenin, bir yazısında «Cumhuriyet» kelimesiyle demokratik devrim kavettiklerini şöyle açıklıyordu:

«Daha kısa olsun diye Cumhuriyet kelimesiyle ifade ettiğimiz, burjuva demokratik devrimdir. Bütün halk, yani küçük burjuvazi ve köylülüğün tümü debu görevle karşı karşıyadır. Bu devrim gerçekleşmeden, sosyalist devrim hedefiyle az çok geniş bir bağımsız sınıf örgütlenmesini geliştirmek imkânsızdır.»

(...)
«Biz, cumhuriyet kelimesinden hükümet şekli değil, asgari programımızda yer alan demokratik reformların tümünü anlıyoruz.» (Proletaryanın ve Köylülüğün Demokratik Devrimci Diktatörlüğü, Eserler, cilt :8)

Ancak demokratik devrim başarılıktan sonra ki, durmaksızın sosyalizme geçilecek geçilecektir. Lenin, bunun zorunluluğunu şöyle açıklıyor:

«Ama biz toprak ağalarının gücünü kırmaz, zengin köylü hemen gerçek iktidarı ortaya çıkaracak ve her şeyi koparıp almak isteyen pençelerini gösterecektir.» (S. 67)

«Demek ki, kır yoksulları zengin köylülerle toprak ağalarına karşı uzun bir süre birlikte aynı safta yürümeyeceklerdir. Sadece ilk adım onlarla atılmaktadır ve ondan sonrasında yolları ayrılacaktır.»

«İşte bunun içindir ki, bu ilk adımla daha sonraki adımlar ve son adımla bizim en önemli adımımız arasında açık seçik bir ayırım çizmemiz gerekmektedir. (...) Bizim sonraki adımımız hem kırda ve hem şehirde aynı adım olacaktır; Bütün toprakları ve bütün fabrikaları toprak ağalarından ve burjuvaziden alacağız ve sosyalist bir toplum kuracağız. İlk adımla son adımımız arasındaki dönemde büyük bir mücadeleden geçmek zorunda kalacağız; ve her kim ki, ilk adımla son adımı birbirine karıştırırsa, o bu mücadeleyi zayıf düşürür ve istemeden kır yoksullarının yanlış yola sürüklenmesine yardımcı olur.»

(...)
«Köylülere ilk ve son adımı aynı anda atılabileceğini söyleyen kimse, onları aldatmaktadır.» (S. 79, 80)

Demokratik Devrimin Özü: Köylü Meselesinin Çözümü

Proletaryanın devrimci iktidarı ve sosyalizm yolunda atılacak bu ilk adımın programı nedir? Lenin, «Kır Yoksullarına» broşüründe bu programı köylülere somut ve canlı olarak anlatıyor. Bu program, özet olarak bütün

eselesi - I

ve Lenin'in bir inceleme

halkın, Çarlık devleti ve toprak ağalarının yarı - serfi olmaktan kurtarılmasıdır. «İki Taktik» kitabında Lenin, bu devrim programını şu sözlerle ifade etmiştir:

«Sadece köy hayatından değil, fabrika hayatından da, Asya despotluğunun bütün kalıntılarından ve kölelik ilişkilerinin kökünü kazıyacak, işçilerin durumunu gerçekten düzeltecek ve onların hayat seviyelerinin yükseltilmesinin temelini yaratacağıdır.»

Gene Lenin, başka bir yazısında demokratik devrimin niteliğini şu sözlerle belirtiyordu.

«Bu devrim, otokratik, yarı - feodal düzeni yıkmakta, bundan burjuva düzenini ayırıp çıkararak ve bununla da burjuva toplumundaki tüm sınıfların taleplerini gerçekleştirmektedir - bu açıdan tüm halkın devrimidir.» (Sosyalist Parti ve Parti Dışı Devrimcilik, 1905 - Marks - Engels - Lenin, Sendikalar Üzerine, Bilim Yayınları, S. 262).

Demokratik devrim programının özü, köylü meselesinin halledilmesidir. Veya Stalin'in ifadesiyle:

«Demokratik devrimin özü, toprak devrimidir» (Çin'de devrim ve Komintern'in Görevleri, Eserler - Almanca - cilt: 9, S. 191 - 199).

Lenin, «Kır Yoksullarına» yazdığı broşürde Marksistlerin Rusya'daki köylü programlarını şöyle özetliyordu:

«Kırlardaki ilk adım, köylünün tam kurtuluşu, köylü için kesin hakların elde edilmesi ve parçalanmış toprakların geri alınması için Köylü Komiteleri kurulması olacaktır.» (S. 80)

«Köylünün kendi toprağına özgürce sahip olmasını engelleyen bütün kanunlar derhal kaldırılmalıdır.» (S. 71).

Görüldüğü gibi, Lenin 1903 yılında toprak programı olarak, ağaların el koyduğu toprakların (otrezki köylülere geri verilmesini savunuyordu. 1905 yılındaki Parti Kongresinde bu program, bütün ağa topraklarına el konması ve köylüye dağıtılması olarak geliştirildi ve olgun şeklini aldı.

«Kır Yoksullarına» broşürünün köylü programını özetlemeye devam edelim: Toprak için verilen bütün rehinler kalkacak ve rehin olarak ödenen paralar halka gerive rilecektir. (S. 70).

Lenin, broşürde köylü programı yanında bütün halk ve işçi sınıfının yararına olarak gerçekleştirilecek demokratik reformları tek tek açıklamaktadır. Bütün bu programın gerçekleştirilmesi için Marksistler şu üç talebi ileri sürmektedirler:

1. Ulusal Temsilciler Meclisi ve seçimle gelmiş bir hükümet.

2. Köylü Komitelerinin kurulması.

3. Her türlü broşür ve gazete yayını için tam özgürlük.

Köylü ayaklanmalarına bu üç temel talep yön vermeliydi. Lenin şöyle diyordu:

«Çarlık hükümeti, en büyük zulüm ve gaddarlıkta köylülere devlet iktidarının ne demek olduğunu, bu iktidarın kimin hizmetinde ve kimin koruyucusu olduğunu gösterdi. Biz, köylülere bu dersi daha sık hatırlatmalıyız. Onlar, siyasi düzeni değiştirmenin neden gerekli olduğunu ve neden bize siyasi özgürlük gerektiğini daha kolay anlayacaklardır.» (S. 89, 90.)

Lenin, emekçileri ezen düzenin dayanağı silahlı gücü de broşüründe ortaya koyuyor ve ordu konusundaki devrimci programı şu şekilde açıklıyordu:

«Sosyal - Demokratlar sürekli ordunun ortadan kaldırılmasını, bunun yerine halk milislerinin kurulmasını ve böylece bütün halkın silahlandırılmasını talep ediyorlar. Sürekli ordu, halktan ayrı bir ordudur ve halkı vurmak için eğitilen ordudur. (...) Eğer her yurttaş silahlansa, Rusya'nın hiçbir düşmandan korkması gerekmez. Ve halk da askerliğin boyunduruğundan kurtulmuş olacaktır.» (S. 57).

Demokrasi Reform Değil Devrim Meselesidir

Lenin, «Kır Yoksullarına» broşürünü yaz

letarya önderliğinde gerçekleşeceğini henüz ortaya koymamıştı. «Kır Yoksullarına» broşürü, Ulusal Temsilciler Meclisi ve seçimle gelmiş bir hükümet yanında, köylü komitelerinin kurulmasını ve siyasi özgürlükleri talep etmekteydi. Oysa 1905 yılında Lenin, devrimin gerçekleşmesini proletarya önderliğinde bir devrim meselesi olarak ortaya koyuyordu. 1905'te yazılan «İki Taktik», demokratik devrimi proletarya önderliğinde, işçi - köylü ittifakı temelinde halk yığınlarının gerçekleşeceğini belirtiyordu. Hedef, «İşçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü» idi. Bunu ancak bir halk ayaklanması gerçekleştirebilirdi. Meclis ise, bu ayaklanmanın organı olmalıydı. Hükümetin de aynı şekilde seçimle gelmesi değil demokratik halk ayaklanmasının organı olması söz konusuydu. Çünkü gerici devletin yıkılmadığı ve bürokrasinin dağıtılmadığı şartlarda yapılacak seçimlerden emekçi halk yararına bir şey beklenemezdi. Proletarya, devrime önderlik etmek için liberal burjuvaziyi tecrit etmeli ve devrimi sonuna kadar götürmeliydi. Bu suretle sosyalizme kesintisiz olarak geçmenin şartları da yaratılacaktı.

«Kır Yoksullarına» broşürü, RSDİP'nin 1903 Kongresinde kabul edilen programı temellendirmektedir. «İki Taktik» ise, Nisan 1905'te toplanan Üçüncü Kongrenin program ve kararlarını savunmaktadır. Bu sebeple demokratik devrime ve köylü meselesine Leninist açıdan bakmak için, «Kır Yoksullarına» broşürünü, «İki Taktik» kitabı ve «SBKP Tarihi» ile beraber incelemek gerekir.

1905 devrimi şartlarında, Lenin'in başında bulunduğu Bolşevikler, «Marksist Partinin yeni çizgisini» tespit ediyorlardı. Bugüne de ışık tutan bu çizgi hakkında SBKP Tarihi'nde şöyle deniyor:

«Şimdiye kadar Marksizmin cephanesinde mevcut taktik çizgilerden esaslı farklı bir çizgiydi. O zamana kadar olan sayı: Burjuva devriminde, örneğin Batı Avrupa'da önder rolü oynayan burjuvaziydi, proletarya ister istemez onun yamağı rolünü oynamaktaydı ve köylülük de burjuvazinin ihtiyatıydı. Marksistler, aynı zamanda proletaryanın kendi acil talepleri için mümkün olduğu kadar savaşmasını ve kendi öz siyasi partisine sahip olmasını şart koşarak, böyle bir birleşimi oldukça kaçınılmaz saymaktaydılar. Lenin'e göre şimdi yeni tarihi şartlar altında durum, proletaryanın burjuva devriminde öncü gücü olacağı şekilde değişmekte, köylülük proletaryanın bir ihtiyatı haline gelmekteydi, burjuva devrimin önderliğinden uzaklaşmaktaydı.» (S. 93).

İşte, dünkü ve bugünkü Menşeviklerin, her türden revizyonistin hâlâ karşı çıktığı devrimci görüş budur. Bugün de Türkiye'de, revizyonistler demokrasinin bir devrim meselesi olduğunu inkâr etmekte ve reformcu burjuvazinin seçimler yoluyla «demokrasi» getirmesini beklemektedirler. Revizyonistler, bazı siyasi özgürlüklerle demokrasiyi birbirine karıştırmaktadırlar. Onlara göre «demokrasi» kendi revizyonist partilerine örgütlenme serbestisi tanınmasından başka bir şey değildir. Sık sık tekrar ettikleri «demokrasi» anlayışları budur.

Devrimci proletarya, örgütlenme, düşünceyi, çıklama, basın ve toplanma hürriyetleri gibi demokratik haklar için daima mücadele eder ve bu kısmi talepleri her zaman ileri sürer. Fakat, demokrasinin gerçekleşmesi, çok daha geniş kapsamlı ve köklü bir toplumsal devrim meselesidir. Demokrasi, her şeyden önce köylülüğün her türlü bağımlılıktan ve orta çağ kalıntılarından kurtulmasıdır. Demokrasi

si, Orta Çağ kalıntılarının toplumun her kesiminden temizlenmesidir. Esasen demokratik hürriyetler de, ancak böyle devrimci bir değişiklik temelinde yükselir ve yaşar. Demokrasinin bir devrim meselesi olduğuna, Türkiye'deki revizyonistlerin (özellikle TSİP elebazarlarının) akli bir türlü ermiyor. Onlar, demokrasiyi örgütlenme ve fikir hürriyetine indirgiyorlar ve hakim sınıfların bu hürriyetleri bağımlılaşmasını talep ediyorlar. Bu suretle feodal kalıntıların ve emperyalizmin hakimiyetinin tasfiyesine gerek kalmıyor. Devrimin yerini, CHP'nin yapacağı reformlar alıyor. CHP sayesinde revizyonistler de büyük zahmetlere girmekten kurtulmuş oluyorlar.

Kuzu Postuna Giren Kurdun Reform Masalları

Lenin, «Kır Yoksullarına» broşüründe hakim sınıfların aldatmacaları ve reform tedbirleri üzerinde durmakta ve bunların gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Örneklerden de görüleceği gibi, hakim sınıflar değişik ülkelerde birbirine benzer yollara başvurarak, köylüleri aldatmaya çalışmışlardır. Vereceğimiz misaller, bugün Türkiye'de de başvurulan sahtekârlıklardır.

Hakim sınıflar, köylülere yeni tarım aletlerini ucuz fiyatlarla alabileceklerini söylemektedirler. Lenin, bu sahtekârlığı şu şekilde açığa çıkarıyor:

«Bütün bu yeni aletler daima zenginlere gider, (...) Yoksul köylüler, sürme ve harman makineleri almayı bile düşünemezler, onlar ancak ölmeden yaşayabilmeyi sürdürecektir kadar imkâna sahiptirler. Bütün bu köylülere yardım etmeliler, zengin köylülere yardım etmekten başka bir şey değildir.» (S. 35).

Kooperatifler de başka bir aldatmacadır. Kendilerini emekçi köylülerin dostu olarak satmak isteyen liberal burjuvalar, kooperatifleri derde deva olarak gösteriyor. Oysa alım ve satım kooperatiflerinden toprak ağaları ve zengin köylüler yararlanmaktadırlar. Lenin, bu konuda şöyle diyor:

«Birçok basit kafalı kişi, kuzu postuna giren bir kurdun göremiyor ve yoksul köylülere ve orta köylülere yardım etme inancıyla bu burjuva aldatmacasını tekrarlıyor.» (S. 46)

Hakim sınıflar, orta köylüler arasında zengin olma hayalleri yayıyorlar. Onlarda burjuvaziyeye karşı savaşmaksızın, yoksulluktan kurtulma imkânı olduğu inancını yaratıyorlar. Kazanma hırsı ve zenginleşme umutlarını kamçulamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Oysa gerçek şudur:

«Tek bir orta köylü zengin hale gelmeyi başarabilir, fakat onunla birlikte olan diğer doksan dokuz köylü bütün yaşamları boyunca iki büküm halde, yoksulluk çukurunun daha da derinlerine batar.» (S. 48, 49)

Sermayesi ve tarım aleti olmayan köylüler için toprak da bir şey ifade etmemektedir. Toprağına sürece beygiri olmayan ailelerin yarısı topraklarını kiraya vermektedir. (S. 37). Tek beygiri olan köylülerin dahi topraklarını kiraya vermeleri doğal bir şeydir. (S. 38). Geniş yoksul köylü yığınları, ekme parası kazanacak iş peşindedir ve hakim sınıflar.

İş sahası açmayı, köy yoksullarına bir lütuf olarak gösteriyorlar. Oysa bu ne demektir:

«Bu, düpedüz alçaklıktır. Yoksullar için ekme parası getirecek iş, ücretli emek demekdir. Köylü için 'gelir sağlama' demek, onu ücretli işçiye dönüştürmek demektir. Çok güzel yardım değrusu!» (S. 39, 40).

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar,
birleşin!

KURTULUŞ CEPHELERİNDEN

Hindicini Halklarının Devrimci Fırtınası Zafere ilerliyor

İçinde yaşadığımız günlerde, Hindicini halklarının devrimci fırtınası zafere ilerliyor. Kamboçya'da Millî Kurtuluş Halk Silâhlî Kuvvetlerinin Pnom Pen'e karşı giriştiği taarruzlar gittikçe yoğunlaşıyor. Gerici kuvvetler çözülürken, şehrin için de sokak muharebelerinin başladığı bildiriliyor. Amerikalı efendilerinin emriyle 18 Mart 1970'te Sihanuk'a karşı gerici bir darbe düzenlemiş olan kukla başkan Lon Nol, şimdi soluğu Amerika'da almış bulunuyor.

Güney Vietnam'da ise, Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesi'nin ve Geçici Devrim Hükümeti'nin emrindeki Halk Kurtuluş Silâhlî Kuvvetleri'nin stratejik taarruzu bütün hızıyla devam ediyor. 27 Ocak 1973'te imzalanmış Paris Anlaşması, Amerikan kuklası Nguyen Van Tiyö rejimi tarafından defalarca ihlâl edildi. Şimdi bu faşist rejiminin Geçici Devrim Hü-

REVİZYONİSTLERİN İKİYÜZLÜ TUTUMU

Kamboçya ve Vietnam'daki olayların dünya halklarına öğrettiği ders nedir? 45 yıldır süren Vietnam Devrimi, 5 yıldır elde silâh dövüşen Kamboçya

söyle dursun, onlara mümkün olduğu kadar az yer veriyor ve işin edebiyatıyla yetiniyorlar.

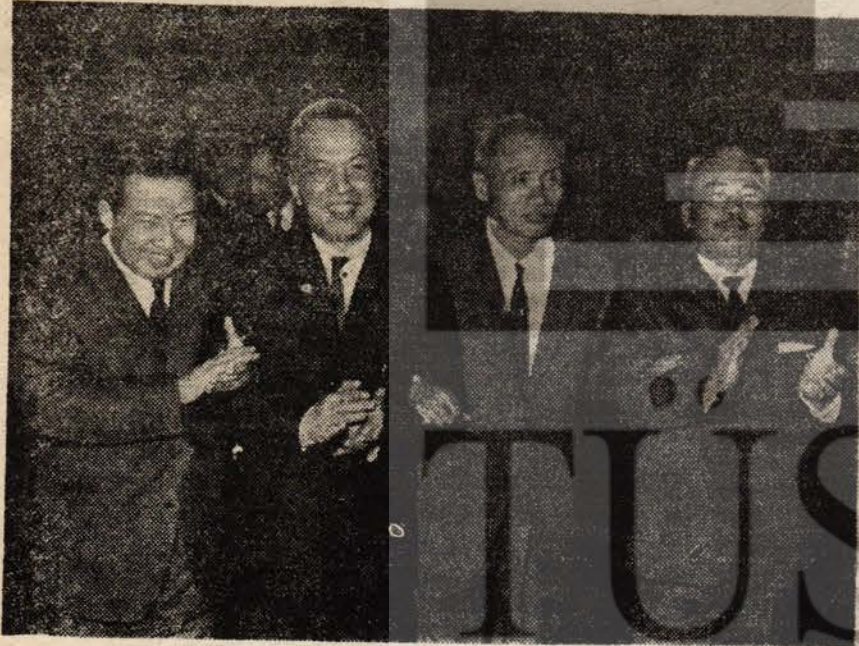
Sovyet revizyonistlerinin tutumu da hiç farklı değildir. Dünya kamuoyunun baskısı karşısında Vietnam'a ister istemez yardım yapmak zorunda kalan Sovyet revizyonistleri, kendilerinin dünya halklarının dostu gibi göstermeye çalışıyorlar. Ama gerçekler, bu «dostluğun» nasıl sinsi bir düşmanlık olduğunu ortaya koyuyor. Sovyet revizyonistleri, yıllar yılı Hindicini'de bir «siyasî çözüm» önererek Amerika'nın güç durumundan kurtarmaya çalışıyorlar. Vietnam halkının mücadelesini gizli diplomasi yoluyla arkadan bıcaqlayıp Ho Şi Min'in nihai zafere kadar savaşla vastiyetinin gerçekleşmesini önlemeye çabalamakla da yetinmediler. Sovyet revizyonistler, Kamboçya'daki kurtuluş mücadelesine ancak karşı çıktılar. 18 Mart 1970 geçici darbesini onayladılar. Lon Nol'un kukla rejimini tanıdılar. Onunla diplomatik ve iktisadî ilişkilerini beş yıl boyunca sürdürdüler. Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'ni ve Kamboçya Kraliyet Millî Birlik Hükümeti'ni yok saydılar. Üçüncü Dünya ülkelerinin büyük çoğunluğunun tanıdığı bu meşru hükümetin Birleşmiş Milletler'deki haklı yerini almasına karşı çıktılar. Sovyetler, ancak Pnom Pen'in düşmesinin yakın olduğu günlerde Sihanuk'un hükümetini tanımayı kabullendiler. Hatta utanmadan Sihanuk'a telgraf çekip «yardım» teklif edecek kadar ileri gittiler. Bütün bunların anlamı nedir? Sovyet revizyonistleri, kendilerinin ve ABD'nin bütün müdahale ve baltalamalarına rağmen kurtuluşa kavuşacağı keskinleşen halkları pençeleri altı-

na alabilmek için her çeşit sahtekarlığı yapıyorlar. Tıpkı bir zamanlar İngiliz ve Fransız emperyalizminin yerini ABD emperyalizminin alması gibi, bugün Sovyet sosyal — emperyalistleri gerileyen ABD emperyalizminin terkettiği alanları ele geçirmeye uğraşıyorlar. Ama her iki süper devletin dünya hegemonyası hayalleri iflâs etmeye mahkûmdur.

KAMBOÇYA VE VIETNAM'DAN ÇIKAN DERS

Emperyalistlerin ve revizyonistlerin Hindicini'deki kurtuluş mücadelelerinden bu kadar korkmalarının sebebi şudur: Bu mücadeleler, kitlelere güvenmeyi, emekçi halkın sonsuz devrimci gücüne inanmayı ve yalnızca bu güce dayanarak emperyalistlere ve gericilere karşı yıllar boyu çetin bir şekilde savaşmayı öğretiyor. Bu mücadeleler, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici şiddetinin ancak devrimci şiddetle altedilebileceğini ispatlıyor. Bu mücadeleler köylü lüğün nüfusunun çoğunluğunu teşkil ettiği sömürge veya yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerin önündeki devrimci adımın millî demokratik devrim olduğunu ve emperyalizme karşı savaşın özünde bir köylü savaşı olduğunu kanıtıyor. Nihayet bu mücadeleler, ezilen halkların ve Üçüncü Dünya'nın dayanışmasından güç alarak zafere ilerliyor. Bütün bu dersler, revizyonist «barışçı geçiş» teorilerine, hâkim sınıfların şu veya bu kesimine bel bağlayan darbeciliğe ve parlamentarizme devrimin aşamalarını reddeden Troçkist görüşlere ve işçi-köylü ittifakını reddeden her çeşit oportünizme, ilk süper devletin üçüncü Dünya'yı parçalamaya ve dünyaya hükmetme çabalarına indirilmiş öldürücü birer darbedir. Vietnam ve Kamboçya halklarının mücadelelerinden çıkan bu dersler, revizyonizme ve maceracılığa karşı Marksizm—Leninizm'in birer zafere dir.

... Vietnam ve Kamboçya'daki mücadelelerin zafere bütün Hindicini ve Güney Asya üzerinde çok büyük bir etki yaparak Laos, Tayland, Birmanya, Filipinler, Malezya ve Endonezya'daki mücadelelere güç katacaktır. Bu sayımızda, Vietnam halkının büyük önderi Ho Şi Min'in yazılarından bazı bölümleri yayınlıyoruz. Önümüzdeki sayılarda, Hindicini'deki mücadelelere ilişkin belgeleri yayınlamaya devam edeceğiz.

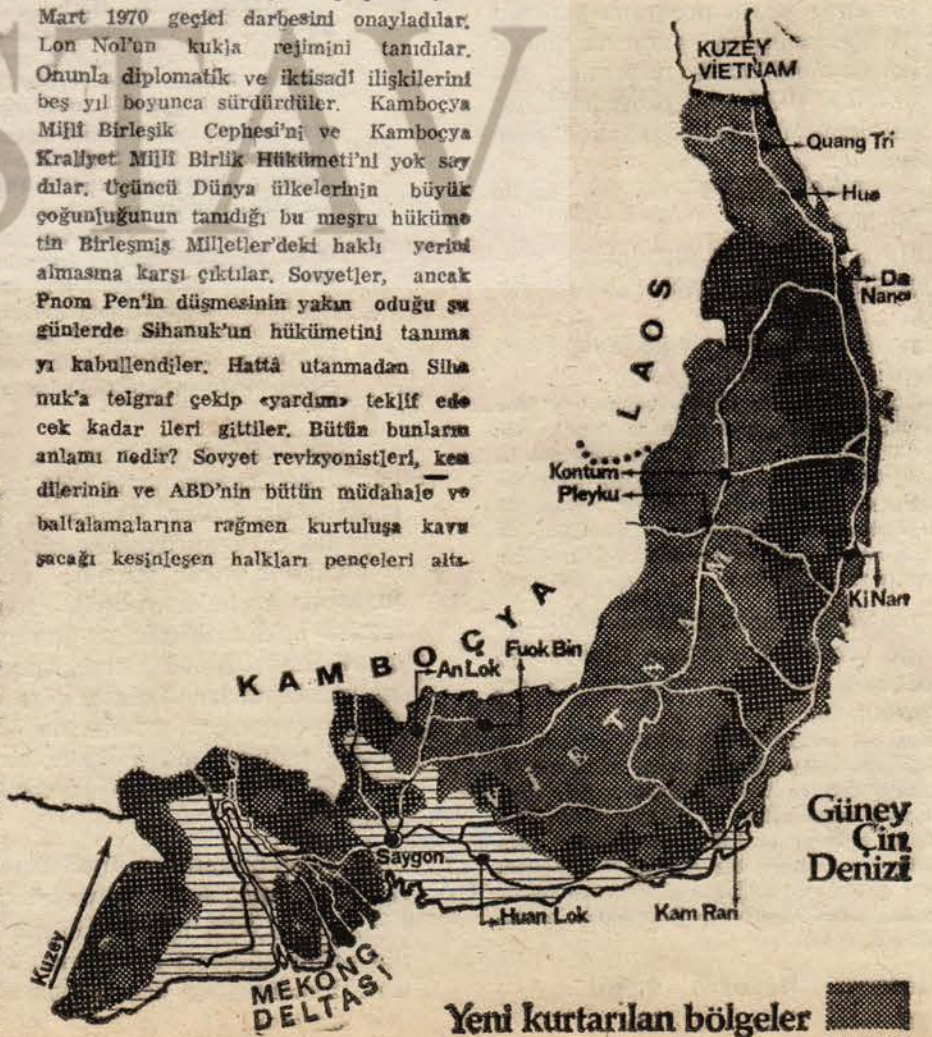

Kamboçya Millî Birleşik Cephesi Başkanı Samdech Norodom Sihanuk, Güney Vietnam Millî Birleşik Cephesi ve Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrim Hükümeti Başkanı Nguyen Huu To, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Başbakanı Fam Van Dong ve Lao Yurtsever Cephesi Başkanı Phou Sufanvong, 25 Nisan 1970'te, Hindicini halklarının Ortak Zirve Konferansında.

kümetine ve kurtarılmış bölgelere karşı son aylarda giriştiği sayısız saldırılar cezasını buluyor. Son ay içinde kukla Tiyö kuvvetlerinin en az üçte birini imha eden Halk Kurtuluş Silâhlî Kuvvetleri, 13 eyaleti ve birçok büyük şehri kurtarıyorlar. Güney Vietnam'ın bütün kuzey ve orta bölgelerine hâkim oldular ve millî yarılara İra değerinde savaş malzemesi ele geçirdiler. Şimdi de kayı boyunca kuzeyden güneye inerek bütün Emlanları bir bir ele geçiriyor ve saldırılarını Saygon üzerine yönlendiriyorlar. Tiyö rejimi, tıpkı bir zamanlar yardımına koşmaya yeltendiği Lon Nol kılığı gibi, şimdi Saygon çevresine hapsedilmiş durumda. Ve pespeşe gelen yenilgilerle başlayan, gerici askeri kuvvetlerdeki çözümler, önümüzdeki aylarda devrimci saflara büyük katılmalar olacağını, bunun çok uzak olmadığını haber veriyor.

halkı, hangi temeller üzerinde zafere ilerliyor? Bu sorun çok önemlidir. Hindicini halklarının mücadelesi hakkında «sarı irane» lâflar etmeye çok meraklı olan revizyonistler ve Troçkistler asla bu konuya girmek istemiyorlar.

Örneğin TSIP revizyonistleri, yayın organlarında Portekiz'deki darbeyi göklerle çıkarıyor, «Portekiz'in sosyalizm yolunda ilerlediğinden» dem vuruyor, habire Portekiz'deki revizyonist partiyi ve onun burjuva reformlarını destekleme siyasetini övüyorlar. Böylece darbeciliği parlamentarizmi ve revizyonist «kapitalist olmayan kalkınma yolu» teorilerini yaymaya çalışıyorlar. Böylece, Portekiz'deki Marksist—Leninist partiyi kapatarak gerçek sol muhalefeti susturmaya çalışan darbecilerin burjuva diktatörlüğünü «sosyalizm» diye yutturmaya çabaları. Öte yandan TSIP revizyonistleri, Vietnam ve Kamboçya devrimlerini örnek göstermek

Yeni kurtarılan bölgeler
Kurtarılmış bölgeler

Vietnam işçi Partisinin Otuz Yıllık faaliyeti

Ho Şi Min

Vietnam İşçi Partisi'nin 30. Kuruluş Yıldönümü için 1960'ta yazılan bir makeden alınmıştır. Ara başlıklar tarafımızdan konmuştur.

(...) Kapitalizmin güçlerinin bir kısmını yok eden Rus Ekim Devrimi'nin zaferi, bütün dünyada proletaryaya ve ezilen halklara kurtuluş yolunu açtı. Bütün ülkelerin gerçek devrimcileri, 1919'da Lenin'in önderliğinde Üçüncü Enternasyonal'i kurdular. Daha sonra, Fransa'da, Çin'de ve daha birçok ülkede Komünist Partileri kuruldu. Başlangıçta, Marksizm - Leninizmin ve Ekim Devrimi'nin etkilerinin Fransız sömürgeciliğinin demir perdesini yırtarak Vietnam'a ulaşması, Çin ve Fransa Komünist Partilerinin dolaysız yardımları sayesinde oldu.

1924'ten itibaren ülkemizdeki devrimci hareket yük seldi; işçilerimiz birbiri peşi sıra mücadelelere girişerek, iktisadi eylemlerden siyasal eylemlere geçtiler.

Marksist - Leninist teorinin işçi hareketiyle ve yurtsever hareketle birleştirilmesi, 1930 başlarında Hindüçini Komünist Partisi'nin (şimdiki adıyla Vietnam İşçi Partisi'nin) kuruluşuna yol açtı.

Vietnam Devrimi'nin tarihinde son derece önemli bir dönüm noktası olan bu olay, işçi sınıfımızın olgunlaşmış ve devrimci mücadeleye önderlik edebileceğini gösterdi.

Partimizin, kaba hatlarıyla şu aşamalardan geçtiğini söyleyebiliriz:

- Yeraltı faaliyeti;
- Ağustos Devriminin zaferine ulaştırılması;
- Bugünkü aşama: Kuzey'de, sosyalist devrimin sürdürülmesi; ülkenin yeniden birleştirilmesi ve bütün ülkede millî demokratik devrimin tamamlanması mücadelesi.

* * *

MİLLİ DEMOKRATİK DEVİRİM ÇİZGİSİ

Başlangıçta, hemen hemen onbeş yıl boyunca, Partimiz yeraltında çalışmak zorunda kaldı. Fransız sömürgecilerinin aralıksız ve vahşi baskılarıyla karşılaştık. Pule - Kondor, Lao Bao ve Son La zindanları Komünistlerle dolduruldu. Birçok parti kadrosu ve üyesi mücahede içinde kahramanca canlarını verdiler. Ama Parti'nin ve devrimin nihai zaferine inancımız tamdı, ve saf larımız gelişip güçlenmeye devam etti.

Parti, daha başında millî demokratik devrim bayrağını yükseltti ve millî kurtuluş hareketine önderlik etti. O sırada feodal sınıf emperyalistlere teslim olmuştu; zayıf burjuvazi ise, hayatta kalabilmek için emperyalizmle uzlaşmaya çalışıyordu. Küçük burjuva tabakaları, çöşkünüklüklerine rağmen, ideolojik bir çıkmaz için deytiler. En cesur ve devrimci sınıf olan işçi sınıfı, sömürgeci emperyalistlere karşı mücadeleyi tek başına sürdürüyordu. İleri devrimci teoriyle ve uluslararası proletarya hareketinin tecrübeleriyle silâhlanan işçi sınıfı, Vietnam halkının en yetenekli ve güvenilir önderi oldu.

Marksist - Leninist bir ruha sahip olan Parti, doğru bir devrimci çizgi tespit etti. Daha 1930'da, burjuva - demokratik devrime ilişkin programında, millî bağımsızlık ve «toprak işleyenindir» sloganının gerçekleşmesi için emperyalistlere ve feodallere karşı mücadele görevini ortaya koydu. Bu program, halkımızın çoğunluğunu meydana getiren köylülerin özlendilerine tam olarak cevap veriyordu. Bu yolla Partimiz büyük devrimci güçleri işçi sınıfının çevresinde birleştirmeyi başardı. Diğer sınıfların partileri ise ya başarısızlığa uğradılar, ya da tercit edildiler. Partimizin, işçi sınıfı partisinin önder rolü bu şekilde aralıksız olarak pekiştirildi ve güçlendirildi.

Partimiz kuruluşundan kısa bir süre sonra, ülke mizde eşit görülmediği boyutlarda bir kitle hareketini örgütledi ve yönetti. Bu, Nge An ve Ha Tin eyaletlerinde Sovyetlerin kurulması hareketiydi. Bu eyaletlerdeki işçiler ve köylüler ayaklanarak emperyalist ve feodal boyunduruğu kırdılar, işçi - köylü - asker iktidarını kurdular ve emekçi halka demokratik özgürlüklerini kazandırdılar.

Bu hareket emperyalistler tarafından bir kan deminde boğulmakla beraber, Vietnam emekçi kitlelerinin kahramanlığını ve devrimci gücünü ispatladı. Başarısızlığına rağmen, Ağustos Devrimini zaferine ulaştırarak güçleri çelikleştirdi.

* * *

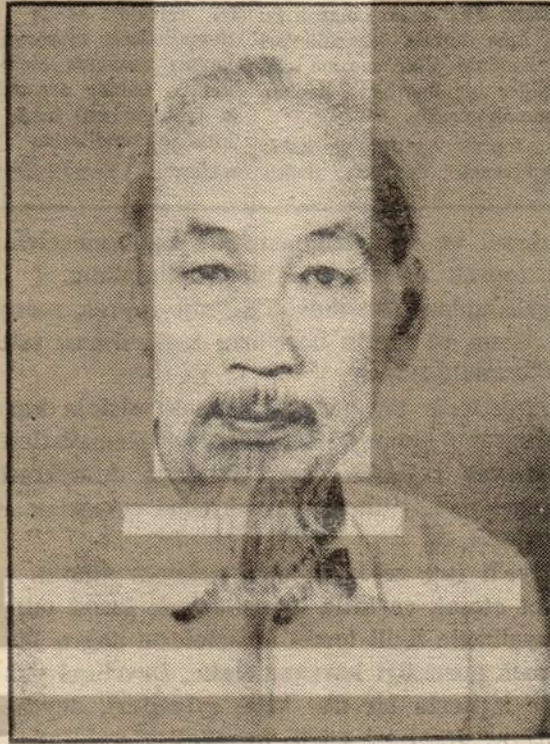
ANTI - FAŞİT MÜCADELE VE AĞUSTOS DEVRİMİ

1936'da faşizm tehlikesi ve bir dünya savaşı teh-

demokratik cephesiyle ve Fransa'daki Halk Cephesiyle ittifak kurarak, Hindüçini'de faşizme ve sömürge gerici ciliğine karşı bir Demokratik Cephenin kurulması için geniş bir kitle hareketi başlattı. Demokratik özgürlükler ve daha iyi yaşama şartları talep eden kitle eylemleri yönetti. Bu hareket milyonlarca halkı kücakladı ve onların siyasal bilincini uyandırdı. Parti'nin itibarı arttı ve emekçi halk içinde derin kökler sald.

İkinci Dünya Savaşının patlak vermesinden az sonra, Vietnam, ülkeye Fransız sömürgecileriyle birlikte hakim olmaya çalışan Japon istilacılarının işgaline uğradı. Parti, tam zamanında taktiklerini değiştirdi. 1941'de, bütün yurtsever güçleri tek bir anti - faşist ve anti - sömürgeci cepheye toplamak amacıyla, Viet Minh (Vietnam'ın Bağımsızlığı Birliği) ve millî kurtuluşçu kitle örgütleri kuruldu. Parti, toprak devrimi sloganını geçici olarak geri aldı ve kiraların ve faizlerin düşürülmesini, emperyalistlere ve hainlere ait topraklara el ko nulmasını ve köylülere verilmesini savunmakla yetindi. Böylece, emperyalistlere ve kuklalarına karşı mücadele de bütün güçleri birleştirmeye, toprak sahibi sınıf için deki yurtsever unsurları da kazanmaya ve ülkenin kurtuluşu için Millî Cephe'yi genişletmeye çalıştı.

Parti'nin doğru siyaseti devrimci hareketin gelişmesini ilerletti. Mukavemet üsleri kuruldu ve Vietnam Kurtuluş Ordusu'nun ilk birimleri oluşturuldu. Parti, uluslararası anti - faşist mücadeleyle uyum halinde, Japon istilacılarına karşı gerilla savaşına girişti.

1890 — 1969

Bu, Sovyet Kızıl Ordusunun faşizmi ezmesinden hemen sonra, 1945 sonbaharında iktidarın ele geçirilmesi için ülke çapında bir ayaklanma başlatmayı mümkün kıldı. 1945 Ağustos Devrimi zaferine ulaştı, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti doğdu (...)

* * *

FRANSIZLARA KARŞI MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞI

Ağustos Devrimi'nden az sonra, Fransız Hükümeti bizimle imzalamış olduğu anlaşmaları ihlâl etti ve saldırgan bir savaş başlattı.

O sırada ülke çok kötü bir durumdaydı. Fransız emperyalizminin ve Japon faşizminin sebep olduğu korkunç kıtlıktan henüz sıyrılmamıştık. Düşman, modern silâhlarla cihazlandırılmış büyük kara, deniz ve hava kuvvetlerine sahipti. Bizim ise sadece küçük, yeni kurulmuş, kötü teşhizat ve savaş tecrübesi az piyade birliklerimiz vardı. Ama Parti, azimle mukavemeti örgütlemeye karar verdi, aynı anda hem yurtsever mücadeleye önderlik etmeye, hem de halkın gücünü arttırmaya girişti. Başlangıçta, toprak kiralalarını ve faiz hadlerini düşürme siyasetini sürdürdü. Mukavemet yavaşlaştığında, halkın, özellikle köylülüğün güçlerini daha da arttırmak ihtiyacı duyuldu. Bunun üzerine halkı toprak reformu ve «toprak işleyenindir» sloganının tam olarak uygulanması için kararlılıkla seferber ettik. Bu doğru siyaset sayesinde mukavemet güçleri hızla büyüdü ve ardarda zaferler kazandı.

Halkımız, Fransız sömürgecileri tarafından seksen yıl boyunca azgınca sömürülmüş ve ezilmişti. Yurtsever savaşın başında, ordumuzun bazı birimleri sadece

kavemet içinde çelikleşmiştik. Halkımız demirden bir blok gibi birleşti. Düzenli birliklerimiz, bölgesel müfrezelerimiz ve halk milisimiz, savaşmaya ve zafer kazanmaya kararlı bir kahramanlar ordusu haline geldi.

Ordumuzun ve halkımızın sıkı birliği ve kahramanca fedakârlıkları, 1954 yazında tarihi Dien Bien Fu zaferine yol açtı. Fransız sömürgeci birlikleri ezildi ve ateş - kesi kabul etmek zorunda bırakıldı. Cenevre'de imzalanan anlaşmalar, Hindüçini halklarının bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğünün tanınması temelinde barışı sağladı.

Tarihte ilk defa, küçük bir sömürge büyük bir sömürgeci devleti yenilgiye uğratmış bulunuyordu. Bu, yalnız halkımızın değil, dünyadaki bütün barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin bir zaferiydi.

Marksizm — Leninizm Vietnam işçi sınıfının ve halkının yolunu bir kere daha aydınlatmış ve onları, ülkelerini kurtarmak ve devrimin kazanmalarını korumak mücadelesinde zaferine ulaştırmıştı.

* * *

VİETNAM DEVRİMİNİN BAŞARISININ TEMELLERİ

Ho Şi Minh, bundan sonra Vietnam'ın Amerikan emperyalistleri ve kuklaları tarafından nasıl ikiye bölündüğünü anlatıyor. Kuzey'de sosyalizmin kuruluşuna geçilirken Güney'de Amerikan saldırısının geliştiğini; bu nedenle Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesi'nin 15. Oturumunun şu görevleri tesbit ettiğini belirtiyor:

«Millî birliği güçlendirmek, ülkenin bağımsızlık ve demokrasi temeli üzerinde birleştirilmesi için canla başla mücadele etmek, bütün ülkede millî demokratik devrimin tamamlanması; Kuzey'i güçlendirmek ve sosyalizme götürmek; barışçı, birleşmiş, bağımsız, demokratik ve müreffeh bir devlet kurmak; Hindüçini'de, Güneydoğu Asya'da ve bütün dünyada barışın savunulmasına aktif bir katkıda bulunmak»

Daha sonra, Kuzey'de sosyalizmin kuruluşunda elde edilen başarıları özetleyen Ho Şi Minh, yazısının sonlarına doğru, Vietnam İşçi Partisi'nin başarılarının temellerini ve Vietnam devriminin derslerini şu şekilde ifade ediyor:

Yukarıdaki başarıların nedenleri şunlardır:

1) Dalma kararlı bir proleter sınıf tavrı takınan ve sınıfının ve halkının menfaatlerine mutlak suretle sadık kalan partimiz, Marksist - Leninist teorini Vietnam şartlarına doğru bir şekilde uygulamış ve doğru çizgi ve siyasetler tespit etmiştir. Her aşamada çeşitli devrimci stratejilerin ve taktiklerin oluşturulması ve uygulamasında, burjuvazinin reformcu eğilimlerine, millî hareketteki küçük burjuva unsurların siyasal maceracılığına, işçi hareketindeki Troçkistlerin «Sol» gevşekliklerine ve parti içindeki sağ ve «sol» sapmalara karşı aralıksız mücadele etmiştir. Bu, yalnız Partimizin bütün ülkede devrimin önderliğini ele geçirmesini sağlamakla kalmamış, aynı zamanda bu önderliği bütün alanlarda sürdürmesini ve burjuvazinin önderlik rolünü ele geçirme yolundaki bütün teşebbüslerini boşa çıkarmamızı da mümkün kılmıştır.

2) Marksist — Leninist teorinin rehberliğinde, Vietnam gibi geri bir tarım ülkesinde millî meselelerin temelinde köylü meselesi olduğunu, millî devrimin temelinde işçi sınıfı önderliğinde yürütülen bir köylü devrimini ve halk iktidarının özünde işçi köylü iktidarı olduğunu kavradık. Her aşamada Partimiz köylü meselesini sıkı sıkıya kavrayıp doğru bir şekilde çözümlendi ve işçi köylü ittifakını güçlendirdi. Köylülerin devrimdeki rolünü küçümseyen, devrimin temel gücü olduklarını göremeyen proletaryanın başlıca ve en güvenilir müttefiki ve proletaryayla birlikte sosyalizmi kuracak temel güç olduklarını göremeyen sağ ve «sol» sapmalarla mücadele etti. Parti'nin devrimci tecrübesi, kadrolarının köylülerin derin özlendilerini tatmin eden ve işçi — köylü ittifakı ilkesine uyan doğru kararlar aldıkları her durumda, devrimin canlı bir gelişme gösterdiğini ispatlamak tadır.

3) Parti, bütün yurtsever ve ilerici güçleri Millî Birleşik Cephe'de toplamayı ve anti emperyalist, anti feodal mücadele için millî birliği gerçekleştirmeyi başarmıştır. İşçiler ve köylüler millî birliğin temel gücü olduğundan onların ittifakı Millî Birleşik Cephe'nin temelini oluşturur. Parti, Millî Birleşik Cephe'nin kurulması, pekiştirilmesi ve geliştirilmesinde, hem sektör lîge ve kabuğuna çekilmeye, hem de ilkesiz uzlaşmaya karşı bu ikili mücadeleyi sürdürmek suretiyle, Partinin otuz yıllık tecrübe sunu gösteriyor. Ancak bu eğilimlere karşı şu ikili mücadeleyi sürdürmek suretiyle, Parti'nin Millî Birleşik Cephe'deki önder rolünü teminat altına alabilir. Milliyetçi Cephenin işçi-köylü temelini güçlendirebilir ve sosyalizme gidebilir.

“Fabri” yoldaşın Enternasyonal yayın organında çıkan yazısı

Türkiye’de siyasi durum ve Komünist Partisinin görevleri

20 NİSAN 1933

Türkiye'nin devrimci proletarya ha rekentinin tarihi ile ilgili olarak, III. Enternasyonal'in yayın organlarında çıkan belgeleri yayımlayacağız. O kuyacağınız yazı, İsviçre'nin Basel şehrinde çıkan Rundschau adlı organın 20 Nisan 1933 tarihli 10. sayısının 289. sayfasında çıkmıştır.

Aşağıda şu anda Türkiye’de devrimci işçilerin ele alması gereken temel meseleleri tahlil etmeye çalışacağız.

KEMALİZMİN SINIF YAPISI

Kemalistler hem sosyalizme hem de kapitalizme karşı kendi iktisadi sistemlerini ilerletiyorlar. Bunu bir üçüncü sistem olarak, Kemalî devletçilik olarak ortaya koyuyorlar. Bunun foyası esaslı bir şekilde açığa çıkarılmalıdır. Kemalî Türkiye tam manasıyla kapitalist bir ülkedir. Ancak önemli feodal kalıntılara sahip ve henüz geri olan bir kapitalist ülkedir.

Eski Sultanlık idaresinin dünya emperyalizminin yardımıyla Türkiye’de uzun bir zaman engellemeye çalıştığı kapitalist gelişmeyi, Kemalizm ileri doğru götürdü. Bugün tekeli mali sermayenin gelişmeye başlamış olduğunu tespit ediyoruz, ama şimdilik kapitalizm Türkiye’de henüz çok zayıftır.

Türkiye’de sömürülen sınıflar ileri kapitalist ülkelerdekinden çok daha kötü bir durumdadır. İşçilerle ilgili hiçbir kanunun bulunmaması, bunu doğrulayan bir örnektir. Fabrikadaki bir kaza sonucu sakat kalan bir işçi, işten çıkarılmakta ve en ufak bir tazminat dahi alamamaktadır. Buna rağmen Kemalistler Türkiye’de kapitalist sömürü olmadığını iddia ediyorlar.

Kemalistlerin ağzlarından düşürme dikleri devletçilik, bir çeşit devlet kapitalizmidir. Ama bu hiç bir şekilde, devrimin ilk yıllarında ve 1921 yılında Sovyetler Birliği’nde ortaya atılan devlet kapitalizmi ile aynı anlama gelmemektedir. Burada söz konusu olan, kapitalist işletmeler de dahil olmak üzere, üretimin proletaryanın devleti tarafından düzenlenmesiydi. Türkiye’de ise kapitalist üretimin kapitalist devlet tarafından düzenlenmesi nin çığırkanlığı yapılmaktadır. Aslında Kemalistlerin propagandasını yaptığı devletçilik, daha yoğun bir sömürüyle halkın çoğunluğunun sırtından, Türk burjuvazisinin elindeki geri kapitalist işletmelere devlet yardımı vermesi amacını güden siyasetlerin örtbas etmekten başka bir şey değildir.

Kemalistlerin iktisadi politikasının sonucu, devlet eliyle düzenleme, «devletçilik» veya her hangi bir plânlı ekonomi değildir, sadece tekeli sermayenin gelişmesini suni devlet yardımıyla hızlandırma yolundaki çabadır. Bu, merkantilist bir siyasetin ön şartlarının çoktan yok olduğu, kapitalizmin genel buhran içinde bulunduğu şartlarda bir çeşit 20. yüzyıl merkantilizmidir. Sovyetler Birliği’ndeki plânlı ekonomiyi somut örneklerle dayana rak Kemalî iktisadla kıyasladığımız takdirde, bu mesele her işçi için bütünüyle açığa kavuşacaktır.

KEMALİSTLERİN MİLLİYETÇİLİĞİ VE EMPERYALİSTLERE KARŞI GÜTTÜKLERİ SİYASET

Türkiyeli Komünistler bir mektup taslağında şöyle diyorlar:

«Ham madde kaynakları ve pazarlar uğrunda yürütülen mücadelenin en yüksek dereceye ulaştığı dönemde, bugünkü dünya iktisadi buhranının sonucu olarak kapitalizmin genel buhranının en yüksek dereceye ulaştığı ve istikrarın sona erdiği bir dönemde, Türkiye gibi geri olan ve hem iktisadi hem de mali açıdan

sızlığını kapitalist bir temel üzerinde gerçekleştirilmesi imkânsızdır.»

Bu genel olarak doğrudur. Ancak Türkiye’li Komünistler böyle soyut gerçekleri sık sık tekrarladıkları takdirde, bunun sadece onların emperyalizme karşı mücadelelerini zayıflatacağından ve geniş kitlelerle bağ kurmalarını zorlaştıracağından korkarız. Komünistler, sürekli olarak Kemalistlerin Türkiye’nin bağımsızlığı için emperyalizme karşı gerçek bir mücadele yürütmesini talep etmektedirler. Ama voldaşlarımız aynı zamanda bunun «imkânsız» olduğu sürekli olarak tekrararlarsa, komünistlerin böyle bir talepte bulunmalarının ne değeri kalmır ki!

Kemalistler, kitlelere karşı kendilerini gerçek anti-emperyalist savaşçılar olarak gösteriyorlar. TKP haklı olarak buna inanmıyor. Ama burada Kemalistleri dünya emperyalizminin bir maşası olarak gösterip, diğer bir aşırılığa sapılmaktan da kaçınmak gerekir.

Türkiye’de toprak ağaları ve katıksız işbirlikçi burjuvazi, doğrudan doğru

toğonizmden istifade etmeye çalışıyor. Kemalî milliyetçiliğin bu burjuva sınıf niteliği doğru bir şekilde açığa çıkarılmalıdır.

Mali sermayenin gelişme ölçüsüne göre, özellikle kazançlardan çok zararların paylaşılmasının söz konusu olduğu iktisadi buhran şartlarında, Kemalî burjuvaziyle emperyalistler arasında her iki taraf için de elverişli olan anlaşmaların yapılması bilhassa zorlaşacaktır. Öyleyse bunlar arasındaki bağdaşmaz zıtlık (antagonizm) daha da keskinleşecektir. Ama bundan hiç bir şekilde, Kemalistlerin dünya emperyalizmine karşı tutarlı bir mücadele yürütmeceklere durumda oldukları veya hiç olmazsa bunu istedikleri sonucu çıkarılamaz.

Komünistler, Kemalî emperyalizme bu meseleyi basite indirgememeli. Kemalî emperyalizmin satılmış ajanları arasında hiçbir ayırım yapmadıkları ve bunlar arasındaki her türlü zıtlık (antagonizm) inkâr ettikleri takdirde, kitleler kendilerine güven gösteremeyeceklerdir. Kemalistlerle dünya emperya-

★ **Demokrasi ve millî bağımsızlıkla ilgili meseleler, sürekli olarak toprak meselesiyle birleştirilmelidir. () Komünistler, çalışmalarını sırasında TKP’nin toprak meselesi ile ilgili şiarlarını ve bütün borçların kaldırılması talebini ön plâna çıkarmalıdır.**

★ **«Komünistlerin bir burjuva demokrasisinin kurulması gibi bir programı olamaz. Komünistler, Kemalistlerin demokratik olmayan rejimine karşı burjuva demokrasisi açısından değil, işçi ve köylülerin demokrasisi açısından mücadele vermelidirler.»**

★ **«Türkiye’li işçi ve köylülerin dolaysız günlük taleplerinden hareket etmek ve kitle eylemlerinde kısmi talepleri, iktidar ve sosyalizmle ilgili temel meselelerle doğru bir şekilde birleştirmek gerektiği kavranmalıdır. Devrimci yükselişin, Türkiye’de işçilerin bir dizi kitle eylemleri, devrimci kitle eylemleri ve devrimci köylü hareketleri şeklinde kendini gösterdiği şu anda, bu çok daha önem kazanmaktadır. TKP’nin esas görevi, işte bugün, kitle mücadeleleri içinde emekçileri büyük devrimci mücadeleler için hazırlamaktır.»**

ya dünya emperyalizminin ajanlığını yapmaktadır ve böyle unsurlar sürekli olarak belirli ölçüde Kemalî partinin safları arasında da bulunmaktadır. Bununla birlikte Kemalistlerle bu unsurlar arasında hiçbir ayırım yapılmaması da doğru olmaz. Kemalîler, Türkiye’deki millî burjuvazinin temsilcisi olarak emperyalistlere karşı iki yanlı bir siyaset izliyorlar: Emperyalizme bazen teslim oluyor, bazen de ona karşı direniyorlar. Bunu kavramak gerekir. Neden iki yanlı bir siyaset set? Çünkü Kemalistler burjuva ve millî yeticilerdir. Her ikisini de Türkiye millî burjuvazisinin sınıf çıkarları, hatta çoğu zaman doğrudan doğruya kazançları uğrunda yapıyorlar. Kemalistlerin milliyetçiler olduğunu söylemekten çekinmememiz gerekir.

Bugün Kemalistler kadar katıksız milliyetçiler bulmak zordur.

Türkiye millî burjuvazisinin çıkarları ile emperyalizmin çıkarları arasında belirli objektif zıtlıklar vardır. Emperyalistler bir genişleme siyaseti güdüyorlar ve Türkiye’yi kendi hakimiyetleri altına almak istiyorlar. Birinci derecede Fransız emperyalizmi Türkiye’yi tamamiyle kendi nüfuzu altına sokmak için çaba gösteriyor ve Türkiye burjuvazisini sadece Fransız emperyalizminin bir işbirlikçisi bir ajan rolüyle yetinmesi için zorlamaya çalışıyor.

Türkiye millî burjuvazisi aslında emekçi kitlelerin bağımsız sömürücüsü olmak istiyor. Hatta çeşitli emperyalist ülkelerle elverişli anlaşma şartları arıyor ve bunu yaparken, bu ülkeler arasındaki çelişmelerden ve bunlarla Sovyetler Birliği a-

luzinin Türkiye’li ajanları arasında çıkan çatışmalarda, kemalistlere karşı ta kendilerinin tavır, emekçi kitleler üzerinde böyle gerici unsurların Kemalistlere karşı yürüttüğü mücadeleyi komünistlerin objektif veya en azından dolaylı olarak kolaylaştırdıkları veya destekledikleri etkisi ni bıraktığı takdirde, halk kitlelerinden tecrit olabileceklerdir.

Komünistlerin görevi, kendileriyle bu gerici unsurlar arasında daima kesin bir sınır çizmektir. Komünistler, Kemalîleri bu unsurlara karşı ve gerici ayaklanma hareketlerinin temelini oluşturan yabancı sermayenin istilasına karşı kararlı bir mücadele yürütmekten kaçındıkları ve böylelikle emperyalistlerin Türkiye’nin bağımsızlığını sürekli bir şekilde tehdit etme imkânını yarattıkları için eleştirmeli ve bu şekilde kendi bağımsızlıklarını ortaya koymalıdır.

TKP, Kemalistleri bu şekilde teşhir ettiği takdirde, Kemalistlere ve gericilere karşı yürüttüğü mücadele geniş kitleler tarafından anlaşılacaktır ve o zaman TKP bu kitleleri emperyalizm aleyhtarı bir mücadele için seferber edebilecektir.

Komünistler, Kemalîler karşısında, asla sanki tutarlı milliyetçiler Kemalîler değil de, komünistlermiş gibi hareket etmezler. Meselâ Almanya’da komünistler Versay’ın baskısı karşısında burjuvazinin tutarsız ve gönülsüz mücadelesini eleştirirken ve burjuvaziyi teşhir ederken, milliyetçiler olarak değil, tutarlı proleter enternasyonalistleri olarak, ortaya çıkıyorlar.

Millî meseleyle ilgili olarak, burjuvazinin kuruculuk faaliyeti hakkındaki olumsuz programını ortaya koymak ve destekle-

TARİHTEN

تاریخ
ایندیلق
DERS

kıya karşı mücadele sınırları içinde kalmamızı, Lenin özellikle belirtti.

Aynı şekilde, biz, Kemalistleri millî meseledeki tutarsızlıkları veya yeteneksizlikleri yüzünden değil, (çünkü milliyetçiler olarak yeteneksiz değildir), tutarsız emperyalizm aleyhtarlıkları yüzünden eleştiriyoruz.

Kemalistler tutarlı ve düzenli bir şekilde Türkiye burjuvazisinin sınıf çıkarlarını savunuyorlar. Bununla birlikte şartlar onların bu sınıf siyaseti için elverişli değildir ve sürekli olarak daha da zorlaşmaktadır. Kemalistlerin altındaki zemin iki yandan oyulmaktadır: Bir yandan emperyalizmin sızmasıyla, öte yandan da sınıf mücadelesinin ve emekçilerin devrimci hareketlerinin gelişmesiyle. Yabancı sermaye, özellikle Fransız sermayesi özellikle karma anonim şirketler maske altında) gittikçe daha derinlemesine ülkeye sızmakta ve Türkiye’nin bağımsızlığı için büyük bir tehlike haline gelmektedir.

Eğer Sovyetler Birliği var olmasaydı ve Türkiye halkının bağımsızlığını desteklemeseydi, Kemalistler çoktan dünya emperyalizmine nihai bir şekilde teslim olmak zorunda kahlardı ve Türkiye çoktan bütünüyle büyük emperyalist yağmacıların pençesine düşerdi. O zaman Kemalî burjuvaziden çok daha güçlü bir düşman olan dünya emperyalizmi, Türkiye’deki devrimci hareketin karşısına baş düşman olarak dikilecekti.

KEMALİZMİN ZORBA DİKTATÖRLÜĞÜ

Savaşın sonra Kemalistlerin kurduğu burjuva hakimiyeti, «barışçı» bir burjuva demokrasisi biçiminde değil, açık, çıplak ve zorba bir burjuva diktatörlüğü biçimindeydi. Komünistler, Kemalî rejimin bu niteliğini şiddetli bir eleştiriye tabi tutmalıdırlar ve sürekli olarak işçilere ve köylülere basın hürriyeti, seçimler, toplanma hürriyeti, dernek kurma hürriyeti vb. gibi en tabii demokratik hakların verilmesini talep etmelidirler. Komünistler, Kemalî zorba diktatörlüğüne karşı bu mücadeleyi ön plâna çıkarmazlarsa, Kemalî demokrasi aleyhtarı niteliğini henüz yeterince kavramayan geniş emekçi kitlelerin devrimci bir şekilde seferber edilmesi için yürüttükleri çalışmada, en önemli ve en etkili bir silâhı kaybedeceklerdir.

Bununla birlikte Komünistlerin, bir burjuva demokrasisinin kurulması gibi bir programı olamaz. Komünistler, Kemalîlerin demokratik olmayan rejimine karşı burjuva demokrasisi açısından değil, işçi ve köylülerin demokrasisi açısından mücadele vermelidirler. Burada sadece emekçilerin biçimsel haklarının değil, bu haklardan geniş emekçi kitlelerin, yani halkın çoğunluğunun gerçekten istifade etmesi imkânının söz konusu olduğu nu özellikle belirtmek gerekir. Somut örneklerle davanarak proleterya diktatörlüğü şartlarında, bu kitlelere, Sovyet iktidarı biçimindeki proleter demokrasisinin ne olduğu gösterilmelidir.

KEMALİSTLERİN TOPRAK SİYASETİ VE TKP’NİN KÖYLÜ HAREKETLERİ İÇİN GÖREVLERİ

Demokrasi ve millî bağımsızlık ile ilgili meseleler sürekli olarak toprak meselesiyle birleştirilmelidir.

Kemalizm sınıf hakimiyetini hangi kuvvete dayandırmaktadır? Kemalistlerin içinde faşist teşkilatlar yoktur. Partileri polis teşkilatına ve büyük çoğunluğunu köylülerin meydana getirdiği orduya dayanmaktadır. Köylük bölgelerde büyük köylülere (toprak ağalarına) dayanan Kemalistler, kapitalist birikimin başlangıcı sırasındaki zorba metodları uygulayarak, küçük ve orta köylü tabakalarını insafsızca mülksüzleştiriyorlar. Bunun sonucu olarak köylük bölgelerde sınıflar açısından güçlü bir farklaşma ortaya çıkıyor ve bu, askerler üzerinde etkisiz kalacaktır. İşte bu yüzden köylü meselesi Kemalîzmin en zayıf yanındır.

Türkiye’nin bir dizi bölgelerde köylülükün kitle hareketlerine şahit oluyoruz.

reddediyorlar ve bu yüzden toprakları ve malları zorla satışa çıkıyor. Komünistler çalışmalarını sırasında TKP'nin toprak meselesi ile ilgili şiarlarını ve bütün borçlarının kaldırılması talebini ön plana çıkarıyorlar.

«Vergi boykotu» gibi genel bir şiar şu anda herhalde erken olurdu. Her bölgede vergi meselesindeki talepleri köylü kitlelerinin ruh hali göz önünde bulundurularak somuta indirgeyerek çalışmak daha doğru olacaktır. Bunu yaparken, vergi alma ve zorla haciz ile ilgili her somut olaydan vergi koyanlara ve resmi makamın köylük bölgelerdeki temsilcilerine karşı mahalli köylü eylemleri başlatmak için istifade edilmelidir.

Komünistler, Kemalilerin köylülerle ilgili siyasetini teşhir ederek devrimci köylü hareketini bastırmak üzere asker ve jandarma gönderilmesine sert bir şekilde karşı çıkmalıdır.

TKP'NİN İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ KİTLE ÇALIŞMASI

TKP'nin kitle siyaseti içindeki esas görevi, kısmi talepler etrafında doğru bir mücadele yürütmektir. Doğru kısmi talepler vasıtasıyla kitlelerle canlı bağlar kurulacaktır. Emekçi kitleleri öfkeli ve güncel olaylar karşısında zamanında tepki göstermek, bunun yanında her iş yerin

de ve her yerde TKP'nin şiarlarını ve taleplerini bu olaylarla en sıkı bir şekilde birleştirmek, tayin edici bir önem taşır. Komünistler kendi grev taktiklerini geliştirmelidirler. Grev hareketi, geliri olma yanların hareketi ve köylü hareketi Türkiye'deki kitle hareketlerinin başlıca biçimleridir. Kısmi şiarların dışında, şimdiki merkezi eylem şiarı meselesi de ele alınmalıdır.

Bütün işçilerin Kemalîst sendikalara dahil olmaları gerektiği şiarını ortaya atmak doğru olmazdı. Çünkü bu şekilde bir çoklarının sınıf düşmanının etkisi altına girme tehlikesi doğabilirdi. Bununla birlikte biz sürekli olarak şu sendikaların gerçek devrimci sendikalara dönüştürülmesi için mücadele etmeliyiz. Bunun için de bu sendikaların safları arasında, sendikalarda demokrasi, çoğunluğun kazanılması ve Kemalîst yönetimin devrilmesi için mücadele veren muhalefet grupları yaratmalıyız. Ama öte yandan şu veya bu mahalli teşkilatta yeterince güçlü bir muhalefet grubu yaratılmışsa ve söz konusu teşkilat işçi kitlelerinin yardımıyla ele geçirme ihtimali gerçekten mevcutsa, işçiler bu sendikaya girmeleri için genel bir çağrı yönelmek doğru olacaktır.

Fakat Komünistler şimdi genellikle, işçilere bağımsız devrimci kitle sendikaları kurmaları için çağrıda bulunma-

lırlar

Legal kitle sendikaları uğrunda yürütülen mücadele sırasında legalizm hayalçılığına kapılmamalıdır. Kemalîstler işçilerin kitle teşkilatlarından ve sendikaların bir sınıf teşkilatları haline dönüşmesinden korkuyorlar. Baskı yeterince güçlü olduğu takdirde, Kemalîstler bu alanda muhtemelen belirli tavizler vermek zorunda kalacaklardır. Bununla beraber Komünistler önemli her iş yerinde kendi illegal sendikalarını veya illegal sendika gruplarını kurma görevini ihmal edemezler. Illegal teşkilatların sayıca geniş kitleleri bir araya toplayamayacağı açıktır. Ama en önemlisi, bunların işçi kitleleriyle gerçekten birleşmesi ve kitleler arasındaki sürekli ve faal bir şekilde çalışmasıdır.

PARTİ İNŞASI İLE İLGİLİ MESELELER

TKP ülkenin belli başlı yerlerindeki mahalli teşkilatlarını ve mahalli parti yönetimlerini sağlamlaştırmalıdır. Mevcut parti kadroları bu yönetimlere gönderilmelidir. Mahalli parti yönetimleri kendi girişkenliklerini geliştirmeyi ve Merkez Komitesiyle ilişkiyi kaybettikleri takdirde bağımsız çalışmayı öğrenmelidirler. İşte o zaman düşman TKP'nin teşkilatını parçalamayacaktır.

Tahriklere ve ajan sistemine karşı mü-

cadele üzerinde özellikle durmak gerekir. En sıkı gizlilik sağlanmalıdır.

Komünistler legal havallere kapılmamalıdır.

Düzenle ve toplumun sınıf karakteriyle ilgili temel meseleler, Türkiye'de başlıca bir ülkede olmayan güncel bir önem kazanmaktadır. Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile doğrudan doğruya komşu olması ve halk kitlelerinin Sovyetler Birliği de sosyalizmin inşası meselesi ile çok yakından ilgilienmeleri de, geniş emekçi kitleleri komünist programın başlıca kısmını oluştururken, Türkiye'deki komünistlerin işini kolaylaştırmaktadır.

Bu yapılırken, Türkiye'deki işçi ve köylülerin dolaysız günlük taleplerinde hareket etmek ve kitle eylemlerinde kısmi talepleri iktidar ve sosyalizmle ilgili temel meselelerle doğru bir şekilde birleştirmek gerektiği kavranmalıdır. Devrimci yükselişin Türkiye'de işçilerin bir dizi kitle eylemleri ve devrimci kitle eylemleri ve devrimci köylü hareketleri şeklinde kendini gösterdiği şu anda, bu çok daha önem kazanmaktadır. TKP'nin esas görevi işte bu gün, kitle mücadeleleri içinde emekçileri büyük devrimci mücadeleler için harekete geçirmektir.

★ Merkantilizm

Şefik Hüsnü'nün fikirleri ve mücadelesi

(12. sayfadan devam)

gizme karşı mücadeleyi örgütlemeyi ve halkın anti-faşist birliğini gerçekleştirmeye girişti. Bunun yanında, proleteryanın «kendini bağımsız inkılapçı siyasetini» devam ettirmeye çalıştı. (Şefik Hüsnü'nün 1941'deki Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısı'na Raporundan) Bu yıllarda ırkçılığa ve Turancılığa karşı bir çok makale yazdı. Bunlardan bazıları günlük gazetelerde yayınlandı. TKP, bu yıllarda legal imkânlardan mümkün olduğu kadar yararlanmak için mücadele etti.

Savaş yıllarında TKP, Türkiye'nin demokrasi cephesinde, müttefik devletlerle birlikte savaşa girmesi için propandanda yürüttü. O zamanlar dünya sosyalizminin kalesi olan Sovyetler Birliği'nin faşist saldırıya karşı korunması görevini yerine getirmeye çalıştı.

TKP'nin faşizme karşı mücadele sloganları içinde şunlar da yer alıyordu:

«Yaşamın Hür milletler arasında kardeşlik!

•Yaşamın serbest vatandaşların Türkiye!

«Kahrolsun toprak köleliği!

«Yaşamın sefalet korkusundan kurtuluş!

«Kahrolsun millî azınlıklara düşmanlık!» (1945 Temmuzunda açıklanan İleri Demokratlar Cephesi programından)

Halkın mücadelesi ve dünya çapında demokratik cephenin zaferi sonucu ülkemizde de faşizm geriledi. Bu şartlarda Şefik Hüsnü, Türkiye-Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'ni kurdu. TSEKP programı halkımızın faşizme karşı mücadelesini ve taleplerini savunuyordu:

«Ordu, devlet daireleri ve eğitim kurumları içinde yuvalanmış bulunan faşistler ve faşistleri destekleyen unsurlar temizlenmelidir.

«Büyük tekelere ve savaş yıllarında gayri meşru yollarla elde edilen mal ve mülke el konulmalıdır.

«Çiftçiyi topraklandırma kanunu, vaksul ve topraksız köylüleri toprağa kavuşturmaz. Büyük topraklar ve hazine toprakları bedelsiz olarak köylüye dağıtılmalıdır.»

Şefik Hüsnü, bu sıralarda da Esat Adı gibi burjuva sosyalistlerinin ve Hüsamettin Özdoğu gibi Troçkistlerin TKP'yi tasfiye çabalarına karşı mücadele etti. Bunların TSEKP'ni etkisiz hale getirme çabaları boşa çıktı. TSEKP hızla gelişti ve güçlendi. Ancak kısa bir zaman sonra TSEKP, faşist iktidarın saldırısına uğradı ve kapandı.

Bu sıralarda TKP'ye dünyada demokrasi cephesinin hızla gelişeceği yolunda iyimser ve hatalı bir görüş hakim oldu. Bu hatalı görüş, TKP'nin ağır bir darbe yemesine ve illegal teşkilatlanmasını kaybetmesine yol açtı. Şefik Hüsnü 1946'da tutuklandı ve mahkum oldu. 1950'de hapisten çıkan Şefik Hüsnü, 1952'de tekrar tutuklandı. Gene mahkum oldu. Ve ömrünün son yıllarını hapsede ve sürgünde geçirdi.

ŞEFİK HÜSNÜ'NÜN DEVRİMCİ ÇİZGİSİ BUGÜN DE YAŞAMAKTADIR

Proletarya hareketimizin tarihinde doğru çizgiyi Şefik Hüsnü temsil etmektedir. Ancak TKP, Marksizm-Leninizmi yurdumuz şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulamadı. hatalarını yemedi, devrimin temel meselesinin köylü meselesi olduğunu pratikte kavrayamadı. Bu sebeplerle işçi ve köylü yığınları içinde kök salamadı, onları devrim yoluna seferber edemedi. Şefik Hüsnü'nün ortaya koyduğu devrimci görevler bugün de önümüzde durmaktadır. Ve Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisi bugün de yaşamaktadır.

Görevimiz Kitle mücadelesini yükseltmektir

(3. sayfadan devam)

daha da derinleştirerek gelişecektir. Sloganı anti-komünizm olan Demirel hükümeti halka saldırmayı planlamaktadır ve saldırılar olacaktır. Halkın mücadelesi faşist saldırılarla karşı mücadele ede ede gelişecektir.

★ Görevlerimiz

Hayat proleter devrimcilerinin tesbit ettiği doğrultuda gelişmektedir. Bu gün de esas mesele kitlelerin yükselen mücadelesini halkın tek kurtuluş imkânı olan devrim yoluna kanalize edip edememek meselesidir. Reformcular ve revizyonistler kitle mücadelesini bastırmada faşistlere yardımcı oluyorlar. Onların teşhir edilmesi ve etkisiz hale getirilmesi kitle mücadelesini geliştirmek için zorunludur. Kitleler dağınık ve örgütsüz, devrimci ve anti-faşist güçler parçalanmış olarak kaldığı sürece, faşizmin kitle mücadelesini dağıtması, devrim dalgasını geriletmesi tehlikesi vardır.

Bugünün devrimci görevi, halkın faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini örgütlemek, bütün anti-faşist ve devrimci güçleri birleştirmek, faşist saldırılara karşı aktif savunma tedbirleri almak, cesaretle kitle mücadelesini geliştirmek ve ona önderlik etmektir. Kitle mücadelesinin devrim hedefine vâkıf olması için proleter öncünün inşası bugün de örgütlenme alanındaki esas görevdir.

Zafere ilerleyen Kambocya halkının mücadelesini anlatan kitap

NORODOM SIHANUK

C.I.A. İLE SAVAŞIM

Kambocyanın ölüm kalım mücadelesi

İsteme Adresi: OLUS YAYINEVİ
Babıralı cad. No: 54 Cağaloğlu
İstanbul

420 sayfa - 25 lira

Genel dağıtım
ULUSAL DAĞITIM
Ataç Sok. 48/1 Yenisehir
ANKARA

koral yayınları

BİRİNCİ DOĞU HALKLARI KURULTAYI

BAKÜ 1920

20 lira

İsteme Adresi: P.K. 907 İstanbul

julius fuçık
DARAĞACINDAN NOTLAR
çeviren şemsal ilkin

3. BASIM 10 LİRA

yücel yayınları

satış merkezi:
Ankara Caddesi Güneş Han
No: 45/12 Cağaloğlu İstanbul

TKP'nin yediği ağır darbelerden ve o kadar yapılan hatalardan yararlanan burjuva yolcusu Zeki Baştınar, Parti yönetimini gassetti. Revizyonist yönetimin gitgide ağırbaşlı kazandığı TKP, 1950'lerde burjuvazi tarafından çöktü. Örgütsel varlığını sürdürmeyen proletarya hareketi, mücadele tecrübelerini 1960'tan sonra gelişen devrimci harekete ulaştıramadı. 1956'dan sonra Sovyetler Birliği'nden başlayan revizyonist ihanet dünya çapında yayıldı. Yakup Demir kliği, yurt dışında sosyal emperyalizmin uşağı bir burjuva kulübü kurdu. Onların sahtekârca «TKP» adını taktıkları bu burjuva tekkesinin, Şefik Hüsnü'nün TKP'siyle hiçbir alakası yoktur. Yakup Demir ve kafadarları Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisine alacakca saldırdılar ve saldırmaya devam ediyorlar.

Proletaryanın ve devrimcilerin önünü karartmak isteyen revizyonistler geçmişte devrimci hareketin mücadelesini tecrübesini gizlemeye çalıştılar. Bugün ise her türden oportünist Şefik Hüsnü'ye ve onun devrimci çizgisine sosyalist Esat Adı, Stalin düşmanları Börklüce Mustafa ve Hüsamettin Özdoğu'yu, 1925 yılında mahkemede döneliğini ilân eden Sadrettin Celâl Antel'i göklere çıkarıyorlar. Onlar böylece kimlerin takipçileri olduklarını açıkça ortaya koyuyorlar.

Devrimimizin bütün temel meselelerin de Şefik Hüsnü'ye taban tabana zit görüşleri savunan bazıları ise, kendilerini onun mirasçısı ilân ediyorlar. Şefik Hüsnü'nün çizgisinde darbecilik, burjuva milliyetçiliği ve kuyrukçuluk yoktur. Şefik Hüsnü'nün mirasına sahip çıkmak onun fikirlerini savunmak ve bu çizgide mücadele etmekle olur.

Şefik Hüsnü'ye Troçkist inkârcılar da saldırıyor. Onlar, idealist ve kibirli burjuva aydınları olarak, gelişmeyi reddediyorlar, halkın geçmişinde devrimci olan ne varsa inkâr ediyorlar. Troçkistler, bütün temel meselelerde olduğu gibi bu konuda da revizyonistlerle devrimci çizgiye karşı birleştikleri gibi.

Bütün bu oportünistlerin Şefik Hüsnü'ye karşı çıkmalarının sebebi, Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisine kendi oportünist fikirlerinin mahkum edilmesini bulmalarıdır. Çünkü Şefik Hüsnü'nün fikirleri, reformculuğu ve revizyonizmi, darbeciliği ve burjuva milliyetçiliğini, Troçkizmi ve maceracı bizi mahkum ediyor. Bütün bu oportünist akımların ortak amaçları devrimci hareketin köklerini tahrip etmek ve devrimci geleceğin devamını önlemektir.

Bugün Şefik Hüsnü'nün esaslarını koyduğu devrimci çizgiye sahip çıkmak ve proletarya hareketini sürdürmek devrimcilerin önündeki en önemli görevdir. Şefik Hüsnü'nün fikirleri bugün de proletaryaya ve emekçi halkımıza ışık tutuyor. Bu fikirler işçi ve köylülerimizin mücadelesine mutlaka zafere ulaşacaklardır. Şefik Hüsnü, işçi sınıfı davasına bağlı ve çalışkan bilmeden savaşa hazır bugün de Türkiye'de devrimci hareketin önderi olarak çalışmaktadır.

Şefik Hüsnü'nün fikirleri bugün de devrimci mücadeleye ışık tutuyor

7 Nisan 1975, proletaryanın yorulmak bilmez savaşçısı ve önderi Şefik Hüsnü'nün onaltıncı ölüm yıldönümüdür. Şefik Hüsnü, 1959 yılında sürgünde bulunduğu Manisa'da öldü. Onun hayatı, Türkiye proletaryaya hareketinin tarihi ile içindedir.

Şefik Hüsnü devrimci proletarya hareketini 40 yıl boyunca yönetti. Daha 1919 yılında İstanbul'da ortaya çıkan komünist grupları Şefik Hüsnü yönetiyordu. Bu teşkilat 23 Eylül 1919'da Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'nı kurdu. TİÇSF'nin yöneticisi de Şefik Hüsnü idi. 20 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi kuruldu. Şefik Hüsnü, Mustafa Suphi ile birlikte TKP'nin kuruluşuna katıldı. 28-29 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve arkadaşlarının burjuvazi tarafından katledilmesiyle ağır bir kayıp veren TKP'yi topladı ve yeniden teşkilatladı.

ŞEFİK HÜSNÜ VE ARKADAŞLARI MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞINA VAR GÜÇLERİYLE KATILDILAR

Şefik Hüsnü, Millî Kurtuluş savaşlarında İstanbul komünistlerinin başını daydı. Devrimciler Millî Kurtuluş savaşını var güçleriyle desteklediler. Birçok devrimci, savaşa katılmak üzere Anadolu'ya geçti. Şefik Hüsnü ve arkadaşları, işçi sınıfının işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı mücadelesine önderlik ettiler. İşçi sınıfı mücadelesini örgütlediler ve yönettiler.

İşçi sınıfımız, bir çok yerli ve yabancı şirkette grevlere girişti. Şefik Hüsnü ve arkadaşları İstanbul'daki mücadelede Rum devrimcilerle omuz omuza verdiler.

O günlerde de kendilerini «işçi sınıfı sosyalisti» diye adlandıran oportünist partiler vardı. Şefik Hüsnü, bu oportünist partilere karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. Sosyal Demokratik Fırka ve İngiliz ajanı İştirakçi Hilmi'nin Türkiye Sosyalist Fırkası işgalcilere karşı verilen mücadeleyi ve işçi sınıfımızı bölmeye çalışıyorlardı. Şefik Hüsnü bunlarla mücadelesinin yanı sıra, Millî Kurtuluş Savaşına karşı çıkan ve Kemalilerle her türlü ittifakı reddeden Sadrettin Celal'in Troçkist fikirleriyle mücadele etti.

KEMALİST DİKTATÖRLÜĞÜ KARŞI MÜCADELE

Millî Kurtuluş savaşından sonra Kemalistler işçi ve köylülere ezen bir diktatörlük kurdular. Şefik Hüsnü'nün yönetimindeki TKP, 1924'de Kemalistlere karşı siyasetini daha tutarlı ve açık olarak ortaya koydu. Şefik Hüsnü bu konuda şunları yazıyordu:

«.....Kurtuluş Savaşımızı gereği gibi başardıklarını ve değeri inkâr edilmez bir siyasi devrimi başlattıklarını dikkate alarak, Cumhuriyet yöneticilerine geniş bir kredi açmıştık... Biz, özellikle uluslararası şartların baskısı altında bazı kökten tedbirlere başurma zorunluluğunun duyulacağını mümkün görmüştük. Olaylar, bunun da olmayacağını açıkça gösterdi.»

(AYDINLIK Sayı: 21, Mayıs 1924)

Bu yıllarda, daha önce Kemalist burjuvaziyle her türlü ittifaka karşı çıkan Troçkist Sadrettin Celal bu sefer be kuyrukçuluk siyasetini savunmaya başladı. Vedat Nedim ve Şevket Süreyya gibi dönemlerle birleşerek menşevik bir hizip oluştu. Onlar, Türkiye'de işçi sınıfının zayıf olduğunu, kapitalizmin gelişmesi için Kemalist burjuvaziye kayıtsız şartsız desteklemek gerektiğini ve demokratik devrim görevinin burjuvazi tarafından yerine getirilebileceğini savunuyorlardı. Şefik Hüsnü yönetimindeki TKP bu görüşleri kesinlikle mahkum etti. TKP'nin 1926 programı proletarya hareketinin Kemalist burjuvaziye karşı siyasetini şu şekilde tesbit ediyor:

«TKP, iktidarda olan Kemalist Halk Partisi'ne karşı barışmaz ve devamlı bir şekilde mücadele açmıştır.» (Madde: 2)

Bu gerçek, bugün Şefik Hüsnü'nün Kemalistlerle uzlaştığı iftirasını ileri süren inkarcı Troçkistlere de kesin bir cevap teşkil etmektedir.

ŞEFİK HÜSNÜ

1923'den sonra Kemalist diktatörlük, işçi sınıfına karşı baskısını artırdı ve emekçi hal küzerindeki tahakkümü daha da ağırlaştırdı. Kürt milliyeti üzerindeki zulüm daha da yoğunlaştı. Oportünistler milli zulme alkış tuttular. Şefik Hüsnü ise Kürt milliyetine uygulanan katliama karşı çıktı.

TKP, bu yıllarda işçi sınıfı ve gençlik arasındaki çalışmasını yoğunlaştırdı. İşçilerin taleplerini kararlılıkla savundu ve pek çoğu greve önderlik etti. İşçi sınıfını kitle örgütlerinde birleştirmeye çalıştı.

BURJUVAZİ, DEVRİMİ

SONUNA KADAR GÖTÜREMEZ

Şefik Hüsnü, kazanılan bağımsızlığın milli burjuvazi tarafından korunup sağlamlaştırılmayacağını, milli burjuvazinin kaçınılmaz olara kemperyalizmle uzlaşacağını ve ülkeyi tekrar emperyalistlere teslim edeceğini belirtiyordu:

«Sanayi kapasitelerinin kendi araçlarıyla istediklerini yapabileceklerine imkân görmüyoruz. Mutlaka yabancı sermayeden yardım edileceklerdir. İster istemez, uluslararası sermaye ile uzlaşacaklar, ona karşı hizmette bulunacaklar ve bu hizmetin bedelini de ülkenin çalışan kitlelerine ödetmek isteyeceklerdir.»

(Şefik Hüsnü AYDINLIK sayı: 30, Şubat 1925)

Aynı konuda, 1928 yılında TKP, Enternasyonal'in 6. Kongresi'nde şu görüşleri belirtiyordu:

«Bu durum sömürge ve yarı sömürge ülkelerde milli burjuvazinin mücadeleden zafere çıkması bile (bir süre sonra karşı devrim safına geçişinin tipik bir örneğidir. ...Bu ülkeler bir süre sonra mutlaka yabancı sermayenin etkisi altında kalmak durumundadır. Gene kurtuluş mücadelesini başarıyla sonuçlandırmış olan bu ülkeler zamanla yavaş yavaş yarı sömürge ülkeler haline gelmektedirler. Bu Kemalist Türkiye için de geçerlidir.»

(İnkorr: 4 Ekim 1928, Sayı: 112 Sayfa: 2160-2161)

TEK KURTULUŞ YOLU: DEVRİM

TKP, 1926 yılında Viyana'da toplanan kongresinde bir program kabul etti. Bu program, Şefik Hüsnü yönetimindeki TKP'nin Kemalist diktatörlüğe ve her türden oportünist akıma karşı yürüttüğü devrimci mücadelenin bir ürünüdür. 1926 programı, devrimci mücadelenin bugünkü görevleri ne de işi kurtmaktadır.

1926 programı, halkın biricik kurtuluş yolunun devrim olduğunu ve devrimin ancak halkın fedakârlığına dayanarak zaferle ulaştırılabileceğini savunuyordu:

«TKP, pratik tecrübelerden alınmış örneklerle, proletaryanın ve köylülüğün belli başlı kitlelerinin önünde duran meselelerin, parlamento mücadelesiyle değil, fakat özellikle amele ve köylülerin inkılapçı diktatörlüğüyle halledileceğini açıklar.» (Madde: 8)

DEMOKRATİK DEVRİM

1926 Programı, önümüzdeki görevin demokratik devrim olduğunu tesbit ediyor. Millî Kurtuluş Savaşının zafere ulaşmasından sonra da devrimin görevleri, hâlâ

emperyalizmin ve feodalizmin yıkılmasıdır. Program, demokratik devrimin, proletarya önderliğinde işçi köylü ittifakı temelinde dayanması gerektiğini belirtiyor:

«...Komünist Partisi... her çeşit zulme ve soyguna karşı sınıf mücadelesini geliştirir. Köylünün belli başlı kitlelerini proletaryanın önderliği altında toplar. Böylece aynı zamanda amele ve köylülüğün bir sovyet idaresi şeklinde kendi diktatörlüklerini gerçekleştirmeleri için gereken şartları hazırlar.» (Madde: 1)

«Amele ve köylü diktatörlüğü, öldürücü darbelerini ilk önce en tehlikeli düşmanlarına, emperyalistlerin ve yarı derebeyi gericilerin kafalarına indirir.» (Madde: 46)

Şefik Hüsnü programın yayınlanmasından bir sene önce ise şunları yazıyordu: «...Köylümüz ve işçilerimiz el ele, omuz omuza vererek hareket etmelidirler. Sıkı bir tarzda birleşmezlerse, hazır yiyecek asırlardan keyif sürecektir. Bu durum, köylü bizzat örgütlendiği ve usulince kendi çıkarları için mücadeleye giriştiği gün ancak son bulacak ve ancak örgütlü köylü, işçi kitleleriyle el ele vererek bizzat ve doğrudan doğruya egemenlik haklarını kullanmayı başardıkları zaman kurtuluş yoluna ayak basmış olacaktır.»

(AYDINLIK, sayı: 29)

ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI

1926 Programı, ulusların kaderlerini tayin hakkını ve proleter enternasyonalizmini kararlılıkla savunmaktadır:

«TKP, milli azlıkların Türkiye'den ayrılma hakkı da dahil olmak üzere, kaderlerini bizzat tayin etmek hakkını kayıtsız şartsız tanıır.» (Madde: 11)

«TKP, emperyalist devletlere yaklaşıp maya yönelen her türlü dış siyasete amansız bir tarzda karşı koyar... Sömürge ve yarı sömürge ülkelerin emperyalizme karşı milli kurtuluş hareketleriyle sıkı bir ittifak ve bu hasretlere fiili yardım lehinde çalışır.» (Madde: 20)

ŞEFİK HÜSNÜ YE

III. ENTERNASYONAL

TKP 1927'de ağır bir darbe yedi. Fakat Türkiye emekçilerinin bağrından sökülmedi. 1929'da Şefik Hüsnü hapisten çıktıktan sonra yurt dışına giderek mücadelesine oradan devam etti. TKP, Lenin'in kurduğu Üçüncü Enternasyonal'in Türkiye müfrezesiydi. Şefik Hüsnü, Üçüncü Enternasyonal'de Türkiye proletaryasını temsil ediyordu. O, büyük devrimci Dimitrov'un başında bulunduğu Enternasyonal İcra Komitesi'nin üyesiydi.

1930'dan sonraki yıllar, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de faşizmin yükselişi yıllarıydı. Bir yandan burjuvazinin baskı ve takibi, diğer yandan da Troçkizmin tahribatı, TKP'nin çalışmasını önemli ölçüde aksattı. Şefik Hüsnü, bu yıllarda Parti'nin Bolşevikleştirilmesi ve saflığının korunması için mücadele etti. Stalin düşmanları na ve tesfiyecilere karşı Parti'nin devrimci çizgisini savundu.

«YAŞASIN SERBEST

VATANDAŞLARIN TÜRKİYESİ KAHROLSUN TOPRAK KÖLELİĞİ»

Şefik Hüsnü 1939'da Türkiye'ye döndü. İkinci Dünya Savaşı başlamıştı ve ülkede faşizm hüküm sürüyordu. Şefik Hüsnü, fa (Devamı 11. sayfada)

Şefik Hüsnü, mahkemelerde Proletarya ideolojisini savundu

Şefik Hüsnü, işçi sınıfı davasına adanmış hayatı boyunca, hiç bir zammın inançlarından taviz vermedi. Poliste ve mahkemelerde daima örnek bir devrimci olarak davrandı. Bugün bazı dönemler, Şefik Hüsnü'yü karalamak için, o'nun polisteki tutumuyla ilgili olarak iftiralar uyduruyorlar. Şefik Hüsnü, hayatının hiçbir döneminde faşist teröre boyun eğmemiş ve proletarya hareketinin hiç bir sırrını açığa vurmamıştır. Bugün Şefik Hüsnü'nün mirasçısı olduklarını iddia eden bazıları ise, yaptıkları teslimiyetçilik propagandasına Şefik Hüsnü'yü alet edebileceklerini sanıyorlar. Onlar dergilerinde Şefik Hüsnü'nün muhakeme önünde fikirlerini savunmadığını yazıyorlar. Aşağıda verdiğimiz belge, onların bu iddiasına en iyi cevaptır.

(...) Bundan sonra Şefik Hüsnü bey, sosyalizme dair uzun uzadıya izahat verdi.

Reis sordu:

— Komünizm amaline (Komünizm amaçlarına) taraftar mısınız?

— Evet, taraftarım.

— Bu ilhamı nereden aldınız ve hangi nazariyeyi (teoriyi) takip ediyorsunuz?

— Komünizm ile, Avrupa'da tahsildeyken ülfete başladım (uğraşmaya, haşır neşir olmaya başladım) ve Komünizmin en emin refah ve saadet vasıtası olduğuna kani bulunduğum için buna taraftarım.

— Şu halde mülkiyeti hususiyetin (özel mülkiyetin) ve kapitalizmin ilgasına (kaldırılmasına) taraftarsınız?

— Evet, taraftarım. Karl Marks'ın ve Lenin'in eserlerini (eserlerini) okudum. Ve bu büyük rehberin efkâr ve vesayısının (fikir ve öğütlerinin) beşeriyeti refaha isal edeceğine (insanlığı refaha kavuşturacağına) inandığım için sarımsı merbutiyet (bağlılık) hissettim.

— Komünistlerin gayesi nedir?

— Memlekette köylü ve ameleli hâkim kılarak sınıf farklarını kaldırmak ve istihsal vasıtalarını (üretim araçlarını) müşterek bir mülk (ortak, kolektif mülkiyet) haline inkılap ettirmek (dönüştürmektir). Rusy Rasih Nuri İleri'nin «Doktor Şefik Hüsnü ve Arkadaşlarının Muhakemeleri» yazısından alınmıştır.)